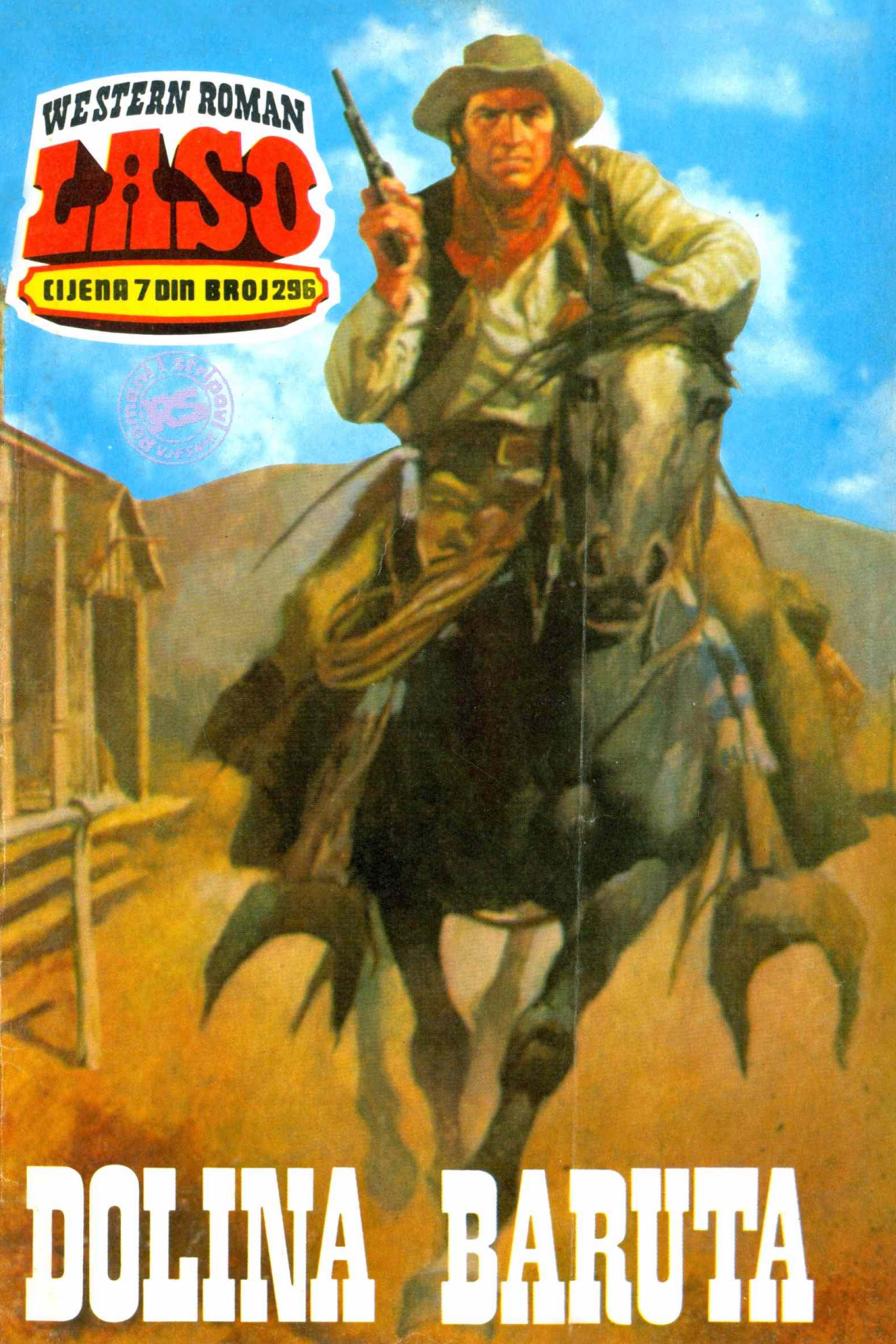

DOLINA BARUTA

G. F. Unger:

DOLINA BARUTA

G. F. Unger: DOLINA BARUTA
Naslov originala: POWDER VALLY
Copyright: Bastei – Verlag, Gustav H. Lübbe,
Bergisch Gladbach
Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik
Prijevod: Branko Lovrić
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

»Laso« – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije »Vjesnik« n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1979.
Copyright [sva prava za Jugoslaviju] VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 364 d ili 327,80 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 182 d ili 163,80 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR »Vjesnik« SSRNH s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00

UPLATA NA DEVIZNI RACUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6, 1/1 c/b stranica 8000 d ili 420 US\$, 1/1 kolor zadnja stranica 8000 ili 550 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Gradić Valley City danas je pun ljudi. Pozvani su na vjenčanje, koje za sve njih znači veliko iznenađenje. Nitko, naime, nije očekivao da će Reva Consul tako naglo odlučiti da se uda za Kirbyja Paddena. Do tog su trenutka svi mislili da je ona zaručnica Stevea Braddoka.

U grad je dojurio i Steve Braddok.

Zaustavio je konja pred Longhornovim salunom i upitao okupljenu skupinu:

— Da li je Kirby Padden unutra?

— Da, unutra je. Oprašta se od svoga momačkog života — odgovori jedan od njih. — Ne misliš valjda započeti svadu s Kirbyjem samo zbog toga što ti je preotao djevojku?

— Propustite me, momci — odvrati Steve Braddok, a njegov glas zazvučio neobično blago, čak preblago...

* * *

Pogledali su ga oprezno, oklijevajući. Poznavali su ga predobro i znali su da će si on, bude li trebalo, sam napraviti prolaz kroz njih. Steveu Braddoku

nije se mogao prepriječiti put. Barem ne na ovaj način.

Tada Peter Scott promrmlja:

— No dobro, Steve, to uistinu nije naša stvar. Prije ili poslije moralo se nešto dogoditi između tebe i Kirbyja...

Zašutio je ne izgovorivši svoju misao do kraja. No svi oni ljudi ispred gostionice znali su o čemu je riječ. Rivalstvo između Kirbyja Paddena i Stevea Braddoka je staro isto toliko koliko i njih dvojica.

I kad je Steve Braddok odgurnuo vrata sluna, za njim je krenula i skupina muškaraca, jer u tom kraju gledaoci ne bježe od tučnjava. A borba između Kirbyja Paddena i Stevea Braddoka — no, o tome će se sigurno pričati i idućih deset godina, i svatko bi dao više od svoje mjesečne zarade samo da to ne propusti.

Pošto je pustio da se ulazna krila zatvore za njim, Steve Braddok zastane, kako bi mu se oči priviknule na polumrak gostionice.

Ljudi što su bili naslonjeni na šank odmah ga zamijetiše. No njemu je trebalo nekoliko

trenutaka dok je opazio Kirbyja Paddena. U međuvremenu se nekoliko ljudi odmaknulo od Paddena i sada su stajali jedan nasuprot drugome udaljeni otprilike osam koraka.

Kirby Padden nije više oa Stevea Braddoka, ali je izgledao masivniji, snažniji. Bio je teži barem za deset kilograma. Bio je nalik na mišićavoga, nasrtljivog i samosvjesnog bika, koji nema straha ni pred kim, koji želi pobijediti u prvom jurišu, a ukoliko mu to ne uspije, ima još dovoljno snage i ustrajnosti.

Naslonio se leđima na pult, podbočio se laktom, a u drugoj mu je ruci do polovice napunjena čaša viskija.

— No, Steve — reče — drago mi je što si i ti stigao da mi poželiš sreću. Dopusti da ti Mike Mannen natoči. Tada ćemo popiti u čast moje lijepe nevjeste i vjenčanja, zar ne? Mislim da je to bio razlog tvog dolaska.

Kirby Padden je vrebao odgovor. Imao je okruglu glavu, pjege po licu, sive oči i izazovno crvenu kosu. Njegove nešto punije usne iskrivljene su u pobjedonosni smiješak.

Steve Braddok ga je promatrao sa radoznalošću i čuđenjem. Tada reče suho:

— Dakako, Kirby. Želim ti mnogo sreće — tebi i tvojoj nevjesti budućoj ženi. Neka vam život bude dug, imajte puno djece i budite uvijek sretni zajedno. To ti sve želim. Ali pak nisam došao zbog toga, prijatelju Kirby.

Kirby Padden spusti polako čašu na pult. Tada istupi jedan korak, stane raširenih nogu,

prigne malo svoju okruglu crvenu glavu i pogleda Stevea Braddoka.

— Zbog čega si onda došao, Steve? — upita tiho.

— Tvoji mladići drže Linca Danielsa u klopci — odvrati Steve Braddok polako. — Ubili su mu konja, a njega su potjerali na jedan brežuljak kod Old-Squaw-Creeka. Odozgo se on sada brani. Kirby, bit će mrtvih ukoliko ne pozoveš svoje ljude. Linc Daniels nije čovjek kojem možeš odrati kožu i ostati nekažnjen.

— On je tvoj prijatelj, zar ne Steve?

— Da, on je moj prijatelj.

— A što će se dogoditi ukoliko ja na pozovem svoje ljude?

— Kirby Padden je drsko čekao na odgovor.

Steve Braddok klimne lagano glavom.

— Tada će početi rat, moj prijatelju! — reče on tiho. — I to upravo ovdje!

— Hajde, Kirby! — nastavi on. — Moraš se brzo odlučiti. Nakon zalaska sunca tvoji će ljudi jurnuti na brežuljak gdje leži Linc Daniels. Tada će biti mrtvih. Jahao sam dvadeset milja kako bih to spriječio. I rado ću u pratnji tvoga glasnika odjahati dvadeset milja natrag — samo da stignem prije zalaska sunca. To je sve, Kirby!

Padden je stajao prignute glave, razmišljajući. Tada promrmlja:

— Taj Linc Daniels je obična skitnica. On ne spada u Powder Valley. Uvijek je na putu i ja se kladim da je on kradljivac goveda. Ja sam razglasio da se preko mojih pašnjaka ne

može jahati bez mojeg odobrenja. Onog tko to učini smatram kradljivcem stoke, ili barem špijunom kradljivaca, koji želi otkriti gdje se nalaze moja stada. To sve sam ja dovoljno glasno objavio kao opomenu. Ukoliko moji ljudi drže Linca Danielsa u klopci, to znači da je on jahao mojim pašnjacima kao špijun kradljivaca stoke, Steve, ukoliko je on tvoj prijatelj, tada si se morao brinuti o tome da on napusti ovaj kraj ili da počne živjeti drukčijim životom.

— Govoriš previše, Kirby.

— Danas, na dan moga vjenčanja, ne nosim nikakvo oružje — reče Kirby. — A danas se ne želim ni mlatiti s tobom. Mogao bih dobiti modricu pod okom, a ja hoću da u prvoj bračnoj noći izgledam najljepše što mogu. Nosi se k vragu, Steve!

Okrenuo se iznova šanku da bi uzeo čašu.

Steve Braddok pogleda ljude oko sebe. Svi su rančeri. Tu je i Ambrose Consul, budući Paddenov tast, kojem pripada ranč Halfmoon.

A tu su i Al Dunhill, Jim Brewster i Sam Slaterlee, kao i još nekoliko sitnijih rančera, koji uglavnom žive u sjeni velikih.

Pogleda ih i reče:

— Svi vi poznajete Linca Danielsa. Kad u ovom kraju treba zajaštiti kakvoga divljeg konja, tada pozivate Linca. Zaista, on je stalno u sedlu. Nigdje nema doma. To što ga se drži u klopki ne znači ništa drugo osim da Kirby Padden želi rat u ovom kraju. I imat će ga. A i

vi svi ćete se naći u njemu. Kako god želite!

Okrenuo se i pošao prema vratima. Nakon riječi Stevea Braddoka svima je postalo jasno da su stvari u ovoj dolini otišle predaleko. Postalo je eksplozivno.

— Hej, Steve — oštro počne Al Dunhill. — Nećeš valjda samo zbog Linca Danielsa započinjati rat?

— On mi je prijatelj. A sada leži opkoljen na jednom bražuljku i bit će ubijen čim padne noć. To je samo početak. Kirby Padden želi načiniti velike korake, a neke stvari radi okolnim putem. Preko Linca Danielsa je zapravo napao mene. Zbog toga sam ovdje. Želio sam omogućiti Kirbyju Paddenu da ostvari svoj cilj bez posrednika. On je uzmaknuo. Pa, dobro!

— Najprije ću se oženiti Revom — reče Kirby Paddenu — Tada dolazi veliko slavlje i bračna noć. Nakon toga možeš imati svoj rat, Steve. A za toga Linca Danielsa neću učiniti ništa, baš ništa!

Steve Braddok nije odgovorio. Izašao je, uzeo svoga konja i krenuo prema staji za iznajmljivanje konja. Kad je prolazio pored modnog salona Debbie Callaghan, ona izada. Nosila je zelenu haljinu, u divnom kontrastu sa svojom Bakrenocrvenom kosom. Njene su oči bile iste boje kao i haljina.

— Mogu li nešto učiniti za tebe, veliki čovječe? — upita ga mirno s pločnika.

On zastane na trenutak.

— Kad budeš vidjela Freda Stonebreakera, reci mu da se

Linc Daniels nalazi u klopci na Old-Squaw-Creeku.

Klimnula je polako, ne pokazujući nikakvu zbunjenost. Tada reče brižno:

— Reći ću mu, Steve! I želim ti sreću! Već sam pomislila da si došao u grad da započenš svađu s Kirbyjem zbog drugog razloga. Da li su Linca opkolili Padeenovi ljudi?

— Da — potvrdi Steve i krene dalje.

Ali Debbie Callaghan dobaci za njim:

— On drži tebe u klopci, Steve — tebe! Da li ti je to jasno?

Steve Braddok samo lagano odmahne i ne osvrćući se. Nestane u staji i vrlo se brzo opet pojavi, ali u sedlu snažnoga smeđeg konja, kojeg potjera u galop. Jašući pored hotela, baci pogled uvis. Na velikom prozoru jedne sobe ugleda djevojku u vjenčanoj haljini. Reva je bila spremna. Vjenčanje treba da počne za dvadesetak minuta. Reva Consul je tamnokosa ljepotica, a u vjenčanici je izgledala poput princeze. Gledala je u Stevea Braddoka nepomično. Njihovi su se pogledi susreli na dvije sekunde. Tada Steve izjuri iz grada. A djevojka se okrene od prozora k nekolicini žena.

Revino lice je glatko i mirno. Ali u njenim je tamnoplavim očima izgubljen izraz.

— To neće više dugo trajati? — upita.

— Neće, Reva, dijete moje — odgovori Alice Dunhill. — Nemoj se brinuti. Mi žene ne trebamo nikad da se brinemo o muškim stvarima.

Reva ušuti s gorčinom.

Steve Braddok je jahao

najbrže što je mogao, nastojeći da do brežuljka na Old-Squaw-Creeku stigne prije zalaska sunca, kako bi pomogao Lincu Danielsu.

Dok je tjerao konja, pomisli na Linca. Bio je ljutit na njega što nakon tolikih godina još nije sebi našao neko čvrsto obitavalište, te je živio kao skitnica radeći samo povremeno kod stočara kada je trebao novu košulju, nešto duhana ili kakvu drugu potrepštinu.

Znao je, također, da Linc Daniels poznaje mnoštvo ljudi što žive u skrivenim logorima, jašu skrivenim stazama, a noću krađu stoku. Poznavao je zacijelo i Jeremyja Mogellana, najvećega i najodvažnijega kradljivca stoke na tri stotine milja uokrug. Linc Daniels ima mnogo prijatelja i znanaca, a zna i mnogo o ljudima u ovom kraju. Ipak, sada je u škripcu. A on, Steve Braddok, mora ga otuda izbaviti.

Steve pomisli i na riječi koje mu je doviknula Debbie Callaghan.

— On drži tebe u klopci, Steve — tebe! Da li ti je to jasno?

Bila je to istina.

Kirby Padden, njegov suparnik još iz djetinjstva, nije se zaustavio na tome da mu samo preotme djevojku. Natjerao ga je da uđe u borbu za svog prijatelja. Zapravo taj prijatelj se zbog njega i našao u klopci.

Kirby Padden se nije usudio izravno ga napasti. Jer tada bi mnogi ljudi iz ovog kraja stali na stranu Stevea Braddoka. Shvatili bi da će i oni jednog dana doći na red, čim Kirby Padden dokrajči Stevea Braddoka.

Sada je situacija drukčija.

Steve Braddok je stao u obranu jedne skitnice. Kirby Padden više nije napadač. I nitko neće zbog Linca Danielsa stati na stranu Stevea Braddoka... Steve se začudi pomislivši na to kako je Debbie Callaghan sve to brzo i jasno shvatila. Uvijek je bila dobar prijatelj. U nju se mogao potpuno pouzdati.

Steve Braddok stiže na račvanje putova, od kojih je jedan vodio do njegova SB-ranča. Zastao je na trenutak, razmišljajući o tome da li da najprije svrati na ranči povede svoje ljude. Tu je ideju odmah odbacio. Ako bi napao sa svojim ljudima, to bi značilo borbu između SB-ranča i Paddenova Skull-ranča.

Steve Braddok je bio siguran da Kirby Padden upravo to i želi. Linc Daniels je samo mamac, koji Stevea Braddoka treba uvući u stupicu na brežuljku od Old-Squaw-Creeka. Sve ovo je proletjelo Steveu Braddoku kroz glavu u nekoliko sekundi. Odlučio krenuti dalje.

U tom trenutku iz neke uleknine izroni jahač. Steve smjesti prepozna Jerryja Mulberryja, svog najmladeg kauboja te potjera brže svog šarca.

Stigavši do Stevea reče:

— Krenuo sam u grad po poštu i nešto namirnica.

— U redu, Jerry — kratko će Steve. — Ali ja trebam tvoga konja. Ti napravi izlet pješice, a u gradu uzmi moga konja iz staje.

Jerry zašuti na trenutak. Tada shvati da je Steve Braddok, njegov gazda, prilično

nestrpljiv. Brzo side s konja i preda uzde Steveu.

— Što se dogodilo? — upita.

Linca Danielsa su opkolili. Nalazi se na Old-Squaw-Creeku, bez konja — objasni mu Steve i odjaše.

Jerry Mulberry je još vrlo mlad, ali neobično spretan i odvažan čovjek, koji ima poštovanja samo prema jednom čovjeku — Steveu Braddoku. Zagledao se za njim. Tada iznenada skine svoj šešir i ljutito ga tresne u prašnjavi put.

— O, do vraga, zašto ne povede i mene? Ako je Linc u stupici, tada i ja mogu pomoći. On uzima samo konja. A meni — četiri milje pješačenja!

Sagne se, skine mamuze sa svojih čizama te se uputi putom, spotičući se i proklinjući. Ipak njegovo pješačenje nije trajalo dugo. Uskoro su stigla neka kola. U njima Ann i Mary Slaterlee. Vozile su u korak s Jerryjem Mulberryjem, koji ih je pozdravio skinuvši šešir.

— Ukoliko vam je dosta pješačenja, ukrcajte se, Jerry — rekla mu je Mary, potpuno ozbiljno.

II

Kad je Steve Braddok stigao do brežuljka od Old-Squaw-Creeka, sunce je već nestalo iza Black Moountaina,

a kanjoni i udoline su postajali mračni. Steve je jahao polagano i oprezno. Često bi zastajkirao i silazio s konja. Krenuo bi tada nekoliko koraka pješice, osluškujući. Put mu je, zasad, bio slobodan.

Tada začuje pucnjeve. Znao je da je Linc Daniels još živ te da se sa svog brežuljka grčevito brani. Pred Steveom se na-

lazilo trokutasto polje sa dvije strane obrubljeno potokom Old-Squaw-Creekom, koji je teško u oštrom zavoju oko jednog brežuljka. Steve dojaše do potoka i ujaše u vodu. Provjeri smjer vjetra. Dolazio je iz pravca otkud je dojahao.

Steve razmisli na trenutak. Poznavao je ovaj kraj i bio je siguran u dobar rezultat svojih namjera. Vjetar nije prejak, upravo koliko mu je potrebno. Sklizne sa sedla i kroz plitku vodu dođe opet do obale. Išao je prilično daleko dok nije naišao na suhu, od sunca već posmeđenu travu. Klekne i zapali je.

Kad se ponovno našao u potoku, zajaši na konja. Lagani je večernji vjetar tjerao vatru. Na brežuljku se opet začuo pucanj Lincove puške. A požar je počeo zahvaćati i zelenu travu uz Old-Squaw-Creek, što je stvaralo oblake dima.

Steve Braddock je bio siguran da u ovom trenutku ljudi što su okruživali Linca Daniela trče prema svojim konjima. Kod prerijskih požara svaki čovjek misli samo na to kako da se nađe u sedlu. Ništa važnije od toga. I tek kad se nađe na konju i može izbjeći brzu vatru, sjeti će se svoga prijašnjeg zadatka.

Steve Braddock pređe s oba konja na drugu stranu potoka i krene uz njega. Nakon dvije stotine metara stigao je do vrha oštrog zavoja potoka, točno kod brežuljka što se ovdje nadnio nad Creek. Preko puta, na livadi, bijesnila je vatra, noseći zagušljiv dim. Nije se zamjećivao ni jedan jahač jer je brežuljak djelomično sakrivao vidik. Treba računati na

to da će jahači, bježeći od vatre, preći preko potoka. U međuvremenu će, vjerojatno, shvatiti razlog požara.

No, i Linc Daniels je valjda shvatio u čemu je stvar. Steve Braddock ispusti tri kratka krika noćnog sokola. Smjesta je dobio odgovor istim znakom. Na vrhu brežuljka se na trenutak uspravio Linc Daniels, pa nestao. Steve je znao da on sada silazi niz strmi obronak, hvatajući se za svaku travku ili grm koji mu je mogao pružiti oslonac.

Brežuljak je visok dvadesetak metara. Linc Daniels se pojavio strelovito – već nakon nekoliko sekundi. Iz visine od tri metra skočio je u potok, koji je ovdje bio prilično dubok. Zaplivao je prema Steveu, pa izronio otpuhujući.

– Steve, da li si ti taj dobri ujak?

– Samo brže, mister Lincoln! Imamo pred sobom još jedan skok od dvije stotine metara.

U tom se trenu začuje topot konjanika, koji su, nakon bijega od vatre, stizali ovom stranom potoka. Linc Daniels je u dva zamaha bio izvan vode, u tri skola na obali, a zatim indijanskom vještinom u sedlu Mulberryjeva konja. Tada brzo odjašu i nestanu u sjeni brežuljka. Sto pedeset metara prednosti je noću u ovom brdovitom području sasvim dovoljno da se pobjegne potjeri.

Kad su nakon nekoliko milja stigli na stazu koja vodi prema SB-ranču, krenu laganim korakom. Linc Daniels progovori promuklo:

– Prijatelju, ja sam ti već veliki dužnik. No, kad bih još ba-

rem malo mogao zadržati ovoga konja i sedlo...

— Ne, Linc — reče Steve kratko. — Tako te brzo ne mislim pustiti iz svojega okrilja. Moraš sa mnom na ranč. Ne samo zbog toga što je ovo Jerryjev konj i sedlo. Imam u koralu nekoliko divljih konja i očekujem od tebe da ih ukrotiš. Ti si moj dužnik i želim da to odradiš.

Linc Daniels ne reče ništa. Neko vrijeme je tako jahao pored Stevea, a zatim opet progovori:

— Mnogi će nametnici krenuti na tebe, Steve. Ovi me nisu slučajno susreli. Tražili su me i progonili. Otkrili su da sam preključe bio u Canon Cityju. Vrebali su me na cesti dok sam se vraćao. Potjerali su me sa ceste i progonili preko livade. Steve, željeli su mi odrati kožu, baš meni između tolikih drugih litalica. Tko te je obavijestio da sam u stupici?

— Jedan od Bearnovih mladića. Viknuo mi je to i odjahao. Bilo mi je jasno da se to samo mene tiče. Kirby Padden je predugo sputavao svoj bijes. On tvrdi da želi ovaj kraj očistiti od kradljivaca stoke i njihovih špijuna. No pri tom raznosi i prerijski rat. Linc, ne mogu ti dopustiti da sam lutaš ovim krajem, osim ako mi obećaš da ćeš odjahati najmanje tri stotine kilometara prije no što se prvi put odmoriš.

Linc Daniels odmahnu glavom.

— U ovom sam kraju odrastao — reče zatim. — I volim ovu zemlju. Sve dok ne napravim nekome neku nepravdu, mogu ovdje jahati koliko želim. Ostajem ovdje!

— Dobro, ali ostaješ kod mene na SB-ranču — suho će Steve Braddock. — Došla su takva vremena da nijedan čovjek ovdje ne može više bezbrižno jahati. Bio sam u gradu, Zamolio sam Kirbyja Paddena da te pusti iz klopke. Bio je spreman za vjenčanje, ali tebe nije želio pustiti.

— Jesi li razgovarao s Revom? Je li ti objasnila zbog čega se tako naglo odlučila za Kirbyja Paddena, iako ste vas dvoje bili zaručeni? Da li ti je rekla razlog zbog kojega je prekršila riječ koju ti je dala?

U Lincovim je pitanjima bilo mnogo toga nerazjašnjivoga. Steve Braddock je bio uzbuđen i iznenađen.

— Ne — reče on. — Ne znam razlog koji je natjerao Revu da se tako iznenada odluči za Kirbyja. Možda je uvijek razmišljala o njemu. On se uvijek prilično trudio oko nje. Želio je uvijek dobiti ili posjedovati stvari koje su meni drage.

— Da, on je vuk koji je uvijek želio zalogaje koje si ti pronašao — promrmlja Linc. — Ali nemoj optuživati Revu. Njoj nije preostao drugi izbor.

— Što ti o tome znaš, Linc?

— Upitaj nju! Odjaši u grad i pitaj je! Kako ti ja mogu reći nešto što ti ona sama nije još rekla?

Linc zaustavi svog konja.

— Nemoj zahtijevati od mene da ostajem na tvom ranču. Moram jahati.

— Kuda, Linc — kuda?

— Bilo kuda, Steve!

Steve je shvatio da mu Linc neće otkriti svoje tajne.

* * *

Steve Braddock je stigao u grad oko ponoći. Bio je umo-

ran i ukočen jer je od jutra projahao više od sedamdeset milja.

Ostavio je konja u baraci iza hotelskog povrtnjaka i prošao dvorištima do mračne uličice nasuprot hotelu. Tamo je bila velika gužva, jer je svadbeno slavlje još trajalo.

Jedan moćan čovjek proslavlja vjenčanje, i svi koji su pozvani došli su da njemu i njegovoj mladoj ženi poželev sreću, da mu se dodvore. Bili su tu čak i oni koji su o njemu ovisni, koji nisu ništa drugo do njegovi vazali, ali koji su na nekoliko sati u veselju zaboravili svu gorčinu svoga života.

Steve Braddok pomisli na Revu, koja sada tamo slavi vjenčanje. Reva mu je obećala svoju ruku, a sada je bez ikakva objašnjenja uzela za muža njegova suparnika.

Iz hotela izađe nekoliko ljudi, koji su galameći prelazili kolnik prema Longhornovom salunu, koji je također još bio otvoren.

Tada opet nastane tišina. Steve Braddok se odluči. Nabije šešir duboko na lice i polako krene pogrbljen. Izgledao je poput starca koji se kroz prašinu kolnika jedva dovukao do pomoćnog ulaza u hotel.

Otvori vrata, uđe, a zatim proviri u hotelsko predvorje. Tamo ugleda »Snješka«, Crnca zaposlenog u hotelu. Stajao je iza pulta za prijavljivanje i upravo je pripaljivao debelu cigaru. Kad je podigao pogled, ugledao je Stevea Braddoka u poluotvorenim pokrajnjim vratima. Prepoznao ga je smjesta.

Kad mu je Steve mahnuo, George King, kako je bilo pravo »Snješkovo« ime, uputi

se prema njemu. Steve je bio vjerojatno jedini čovjek u tom kraju koji ga nije zvao Snješko već George. Zbog toga je George King bio njegov vjerni prijatelj.

— George — obratio mu se Steve — moram razgovarati s miss Revom. Ja ću otići i njenu sobu, a ti je obavijesti da moram razgovarati s njom, da joj moram prenijeti jednu vijest. Još nešto, George! Kaži joj da ću se spustiti u dvoranu i razgovarati s njom pred svim ljudima, ukoliko me pusti da čekam. Hoćeš li mi učiniti tu uslugu, George?

Crnac, koji je oko pasa imao zavezanu bijelu pregaču, naslani se na vrata da bi zaklonio Stevea od neželjenih pogleda.

— Pokušat ću. Ali to će trajati malo poduže. No ukoliko budete čekali duže od jednog sata, znajte da je gospođa Padden obaviještena ali da nije htjela ili nije mogla doći. Ja ću sada krenuti u dvoranu, a vrata ću zaključati dok vi budete gore u sobi. Ključ visi na pultu, pa ukoliko trebate...

— Znam, znam — prekine ga Steve, a u njegovom se glasu osjećala nestrpljivost.

Uputio se do Revine sobe. Kad je ušao, prišao je prozoru i pogledao na ulicu. Jedan prašnjavi i po svemu sudeći vrlo umoran kauboj upravo je stigao do hotela. Dok je privezivao svoga konja, Steve prepozna u njemu jednog od Paddenovih revolveraša, jednoga od onih kojima je plaćao dvostruku nadnicu jer su bili znatno pojačanje njegovim ljudima.

»Aha« — reče Steve u sebi —

„sada stiže vijest da je Linc Daniels uspio pobjeći, a da je jedna od Paddenovih livada izgorjela. No ukoliko sada krenu na moj ranč, neće tamo nikoga iznenaditi jer je Linc već obavijestio moje ljude.

Kauboj je ušao u hotel. Vjerojatno će pozvati Kirbyja Paddena napolje. Steve Braddock se umorno nasmiješi. Pride laboru u uglu sobe, natoči vodu u nj i počne sa sebe ispirati prašinu koja se nataložila današnjim dugim jahanjem. Zatim se opnuži u naslonjaču, opuštajući svoje umorno tijelo. Ujednačeni žamor slavlja djelovao je uspavljujuće. Utonuo je u polusan, pa nije bio siguran da li je prošlo nekoliko minuta ili cijeli sat kad su se otvorila vrata. Ušla je Reva.

Svjetlo iz hodnika na trenutak ju je osvijetlilo. Tada je zatvorila vrata i naslonila se na njih.

— Steve? — upita krhkim glasom.

On se uspravi. Glava mu je bila opet bistra.

— Hvala ti, Reva, što si došla — reče smireno. — Dodi, sjedni ovdje. Trebali bismo mirno i otvoreno popričati o svemu. Dodi!

U njegovu je glasu zazvučala nepokolebljiva sigurnost. Reva sjedne na jednu stolicu.

— Zašto želiš razgovarati sa mnom, Steve? — upita ona gorko. — Bila sam nevjerna. Pogazila sam svoju riječ. Unatoč obećanju da ću se udati za tebe, postala sam žena Kirbyja Paddena. Što se tu još ima reći, Steve?

On se ugrize za usnu kako bi spriječio samog sebe da odgo-

vori ljutito ili možda čak i prezirno. Tada će:

— Ne vjerujem, Reva, da si dala ruku Kirbyju Paddenu samo zbog toga što si se odlučila za bogatijega i moćnijeg. Ne, ja vjerujem da postoje drugi razlozi. Moraš imati povjerenja u mene. Mislim da imam neka prava na istinu. Vjeruj mi, Reva! Dobro me poznaješ? Ne vjerujem da si zaljubljena u Kirbyja Paddena. Ne vjerujem ni to da si ga izabrala iz računa. Mora postojati neki drugi razlog. A budući da si prekršila riječ danu meni, imam pravo da saznam pravi razlog. Budi barem sada poštena prema meni!

— Ne mogu ti reći te razloge — reče Reva. — No mogu ti reći da u toj cijeloj stvari nisam imala ništa protiv tebe. Nije mi preostao drugi izbor. Ne volim Kirbyja! Ali on je obećao da će se ponašati dobro prema meni. On me voli. Više od toga ti ne mogu reći.

Naglo je ustala i krenula prema vratima. To je nalikovalo na bijeg. Steve je bio brži. Sustigao ju je prije no što je dodirnula kvaku i uhvatio ju za ruku. Bio je bijesan. Njegov glas postane oštiji i glasniji:

— Ne možeš samo tako otići, Reva!

No prije nego je ona mogla išta izustiti na stubama se začuju koraci, koraci čovjeka naučenog na bućan hod.

— To su Kirbyjevi koraci, on dolazi! — prošaputala je uplašeno. — Steve, moraš se sakriti! U ormar! Ispod kreveta! Moraš...

— Ne — odvrati on — pred Kirbyjem Paddenom se neću sakrivati. Oteo je moju dje-

vojku pa imam sva prava da doznam zbog čega mi je bila nevjerna. Upitatu ću Kirbyja kako si dospjela u njegove ruke.

Ona se istrigne i otvori vrata. Htjela je sresti Paddena još na stubištu, kako ne bi ulazio u sobu.

No on je bio preblizu. Pogledao je u sobu čija su se vrata pred njim tako iznenada otvorila. U sobi je ugledao lik nekog čovjeka.

— Braddok! — viknuo je zaspričeno i divlje. Glas je bio dio njegove naprasitosti. Očito je popio malo više, ali pijan nije bio. U sebi je imao upravo onu količinu alkohola koja ga je činila posebno opasnim.

— Tko to ometa moju ženu u njenoj spavaćoj sobi? — upita hrapavim glasom, odgurne Revu i polagano ude. Vrata je ostavio otvorena tako da je ulazilo svjetlo iz hodnika.

— Steve, to nisi smio učiniti! Sada imam dobar razlog da te rastrgam u komadiće. Ili ćeš, ipak, radije skočiti kroz prozor! Hajde, skači! Pokušaj, možda ćeš tada prebiti samo nogu! Ja ću te ozbiljnije udesiti, mnogo ozbiljnije!

Steve Braddok je znao da je borba neizbježna. Ipak, pokušao je još jednom miroljubivo.

— Padden — reče, — Reva je bila moja djevojka. Imam pravo da saznam istinu — zbog čega je izabrala tebe? Čekao sam je ovdje da bih to saznao. Ipak, nije mi ništa rekla. Zato ću upitati tebe! Kaži mi, Kirby!

— To te se ne tiče, Steve, uopće te se ne tiče! Izabrala me zbog ljubavi! Svidam joj se više nego ti! Moćniji sam, bolji!

Mogu te pretučiti kad želim i kako želim. Shvatila je, kao i mnogi drugi u ovom kraju, da sam bolji od Stevea Braddoka. A sada priđi ili skači kroz prozor!

On pokaže Steveu svoje snažne pesnice, po kojima je bio nadaleko poznat. Tučnjave su mu bile omiljena zabava.

Pričalo se da je najjači čovjek u okolici.

Steve Braddok ispruži ruku i skoči. Njegov napad je bio brz i makar ga je Kirby Padden očekivao bio je malo iznenađen. Nije uspio spriječiti udarac u bradu. Kad je tresnuo leđima o suprotni zid hodnika, dobio je još jedan udarac ljevicom u trbuh, a desnicom u podbradak.

Obujmio je Steve Braddoka svojim snažnim rukama, držeći ga dovoljno dugo da prođe djelovanje prvih, zbog toga i vrlo jakih udaraca. Teško je dahtao, i ne primjećujući da se Reva u međuvremenu zaključala u svojoj sobi.

Kirby Padden zaurla i odgurne Stevea Braddoka. Tada sagne svoju okruglu glavu i napadne.

Gotovo je deset kilograma teži od Stevea, ali u njegovu tijelu nema ni grama suvišne težine. Sastoji se samo od jakih kostiju i mišića.

Steve Braddok ga je pogodio još nekoliko puta, no Kirby Padden je počeo tući s obje ruke. Nije više pazio na svoju zaštitu. Bio je obuzet samo jednom mišlju — da dobro i snažno udari, prije nego što ga protivnik uspije načeti.

Razmjenjivali su udarce gotovo oslonjeni jedan o drugoga. Steve Braddok se pokušava

vao oduprijeti, uloživši svu svoju snagu.

Nije mu uspijevalo. Kirby Padden je bio čovjek posebne vrste. Njegova je snaga bila uistinu velika te su mu čak i oni brzi udarci bili veoma teški. Steve Braddock osjeti u jednom trenutku nešto nalik na paniku, osjeti želju da se okrene i pobjegne. Za jednog čovjeka poput Stevea Braddocka bio je to užasan osjećaj.

Ipak mu je uspjelo pobijediti taj osjećaj koji je tražio bijeg u sigurnost. Čvrsta, ponosna i divlja volja opet ovladala njime. Počeo je još bješnje napadati.

I tako su se još neko vrijeme udarali, hripajući, oslobađajući pri tom svu mržnju iz sebe. Ta mržnja je nastala još u doba njihovog dječastva i neprekidno je bujala, jer su oni i poslije dolazili stalno u sukobe.

Steve je počeo iznenada osjećati da slabi – polako, korak po korak je uzmicao. Te udarce, nalik na udarce malja, nije više mogao izdržati, morao je pokušati da ih izbjegne izmičući se tijelom. Kirby Padden je izdržljiviji.

Slijedeći ga, Padden ispusti nešto nalik na pobjedonosni urlik. I kad je jedan snažan udrac odbacio Stevea prema zidu, poviče Padden likujući:

– Danas ćeš napokon dobiti svoje! Vratit ću ti sve stare dugove! Nekad smo bili djeca, ali sada smo odrasli! Pokaži sada što znaš! Danas ćemo odmjeriti naše snage!

Nakon tih je riječi, sav zadihan, nasrnuo još jače i divljije. Danas je želio iz svojeg sjećanja izbrisati jedan sat, iz da-

leke prošlosti za koji znaju samo on i Steve Braddock.

Njegova je šaka udarala poput čekića, a Steveove udarce kao da nije ni osjećao. Bio je u ekstazi, oduševljen je slavio konačno ispunjenje svojih želja – rješavao se na divlji način sjećanja na davni poraz.

Dogurao je Stevea Braddocka do stuba i jednim udarcem ga odbacio prema ograđi. Ograda se počela lomiti, pa se Steve baci udesno da ne padne u predvorje. Skliznuo je niz stube prekrivene crvenim sagom i otklizio sve do pulta za prijavljivanje u predvorju.

Ta buka je privukla veći broj gostiju iz susjedne dvorane. Suteći su promatrali Stevea Braddocka. Ustajao je s mukom.

Kirby Padden je polako silazio, smijući se. Smijao se divljim smijehom poput čovjeka koji je smatrao da je preuzeo težak zadatak, da bi tek sada shvatio da je to sve mnogo lakše, te da se prije nepotrebno zabrinuo.

Kad je stao na pretposljednju stepenicu zastao je, pokazao debelim kažiprstom na Stevea Braddocka i rekao promuklo:

– Danas si dobio svoje, mister! Tako se iz nekog istjeruje želja da se vrti oko tuđe žene! Ona te ne želi, zapamti to! Želi mene, jer sam bolji!

Steve Braddock je mirno stajao u sredini predvorja.

Izračunavao je svoje izgledе, zadovoljan što je Kirby Padden sišao.

U prevorju ima više mjesta. Ovdje će se lakše izmicati udarcima. Moći će se boriti sasvim drugom taktikom. U uskom

prolazu je teži i snažniji čovjek bio u prednosti.

Kirby Padden u jednom skoku preskoči posljednje stube i navali poput bika. Zamahne prema Steveu Braddoku.

No ovdje, u predvorju, sve je drukčije. Ovdje Steve može uzmaknuti i pustiti protivnika da tuče u prazno. On je to i učinio. Gipko se pomakao u stranu.

Padden je posrnuo u prazninu. A sa strane su ga dočekala dva snažna udarca u glavu. Kad se okrenuo, u njegovim se očima mogla pročitati zabrinutost. Shvatio je da je prava borba tek počela. To su shvatili i promatrači. Vijest se brzo širila hotelom. Dugo očekivana borba između Kirbyja Paddena i Stevea Braddoka je započela.

III

Reva Padden – ona sada već nosi prezime svoga muža – bacila se plaćući na široki krevet. Sve njene brige i jad, sva gorčina u njoj sada je bila potisnuta saznanjem da se napolju zbog nje bore dva čovjeka. Po buci je shvatila da se jedan od njih stropoštao niz stube. Postala je svjesna svojih osjećaja. Bojala se za Stevea Braddoka a ne za Kirbyja Paddena čija je zakonita žena. Taj ju je osjećaj teško pogodio. Postidjela se i pokušala ga istisnuti.

Kirby ju je prisilio da mu postane žena. Reva se prisjeti svog oca, Ambrosa Consula, koji je prije no što je postao rančer bio kockar. Otac joj se nalazi u velikoj nevolji, a Kirby Padden će mu pomoći.

Dakle, morala bi željeti da njen muž, Kirby Padden, pobijedi u ovoj borbi. Ipak to nije mogla.

– Trebala sam se, dok je još bilo vremena, povjeriti Steveu – šapnula je prigušeno. – Trebala sam mu ispričati u što se moj otac uvalio i kako nas Kirby Padden drži u šaci. Tada bi Steve stao na stranu mog oca i...

Zašutila je. Odjeci borbe su i dalje dopirali u sobu, te nije mogla više izdržati u neizvjesnosti tamne sobe. Skočila je i istrčala u hodnik. Pojavila se na stubištu i oslonila se na oštećenu ogradu. Nitko od promatrača nije je spazio. Sve su oči bile prikovane na dva borca.

Bili su teško izudarani, bilo je sigurno da Kirby Padden u svojoj svadbenoj noći neće više moći uživati. Obojica imaju ožiljke po licu, odjeća im je izderana, a iz rana i ogrebotina je krvarilo. Posrtali su poput pijanaca.

Braddok je ipak još za sekundu brži te pokatkad pogada svojim udarcima prilično precizno. Ali to su udarci bez snage. Kirbyja Paddena bi u ovom trenu vjerojatno i kakav momčić mogao baciti na pod. Snaga Stevea Braddoka je također iščezla.

Bilo je jasno da ne može učiniti ništa više. Premda Kirby Padden nije mogao ni podići svoje pesnice, te je nepokriven i ljuljajući se stajao pred njim, Steve nije imao snage da ga sruši.

Teško dišući spustio je ruke. Stajali su tiho, teturajući, i promatrali se. Vjerojatno su se jedva raspoznavali. Ispred

očiju su im se pojavljivali krvavo-crveni krugovi.

A promatrači, koji su se u hotelu našli zbog svadbe, sada su stajali tihi i ukočeni. Shvatili su da u ovoj borbi nema pobjednika.

Steve Braddock se prisili na još jedan zamah. Bio je vrlo mukotrpan i polagan, nalikovao je gotovo na parodiju, na šalu.

Udarac je pogodio Kirbyja Padden a više poput pljuske, bez ikakve snage. Bila je to samo prazna kretnja. Padden zatetura do zida. Promatrači koji su tu stajali brzo se odmakos u stranu. Padden se osloni svojim širokim leđima o zid i zastenja nešto polurazumljivo. No svi su pretpostavljali da je želio reći:

— No, pokušaj još jednom. Hajde, obori, Braddock.

I Steve je shvatio te riječi. Ali odmahnuo je glavom i polagano se okrenuo. — Ljuljajući se i posrćući izašao je napolje. Gomila koja je kroz vrata promatrala borbu, razmakne se propuštajući ga.

Prijao mu je svježi zrak. No osjećao je da ga obuzima slabost, njegove noge su postajale sve nesigurnije. Spopala ga želja da legne na prljave daske ulaznog trijema pred hotelom.

Obuzdao se. Znao je da ga svi promatraju. Da bi stigao do svog konja, kojeg je ostavio iza hotela, treba proći cijelu jednu uličicu. Na uglu je stajala Debbie Callaghan. On je prepozna, iako su mu pred očima titrali crveni i tamnoplavi krugovi.

Stajala je mirno. Zatim reče:

— Dodji k meni, Steve! Imam vruće vode i jake kave. To ti neće škoditi.

Njene riječi su bile glasne, tako da su ih čuli i promatrači ispred hotela.

Steve je jedno vrijeme stajao, mučeći se da shvati njene riječi i razmisli o njima.

Tada reče promuklo:

— Da, jedan lavor vode bi mi dobro došao — za moje ozlijeđene pesnice. Debbie, hvala.

— No, dodji Steve — reče ona i krene pored njega.

Nije učinila grešku da ga podupre ili vodi. Išla je pored njega, ne dotičući ga. Svi koji su gledali za njima vidjeli su da se Steve kreće bez ičije pomoći.

Bio joj je zahvalan jer je shvatio da to čini zbog njegovog ponosa. Slijedio ju je kroz njezin dućan do malene kuhinje. Sjeo je na stolicu i osjetio bolove u cijelom tijelu. Znao je da izgleda strašno.

— Vjerojatno sam potpuno lud što te opterećujem — reče iznenada i pokuša se uspraviti. Nije mu uspjelo. Noge su mu bile ukočene.

Debbie je u međuvremenu raspirivala vatru. Dobacila mu:

— Ostani sjediti, veliki čovječe, ili ćeš dobiti nešto u glavu. Ne moraš više pokazivati svoj blesavi ponos. Više nas nitko ne promatra. Ja ne znam da li si ti pobijedio i kako izgleda Kirby Padden. Ustvari to mi je svejedno. Ja samo vidim da si ti potpuno iscrpljen, pretučen i bolestan momak. Pomoći ću ti! Da li si me razumio? Odavde nećeš izaći tako brzo. Ipak sam trunčicu jača od tebe.

Steve ne odgovori ništa. Nedostajalo mu je snage. Bio je potpuno izmožden, činilo mu

se da njegovim udovima struji olovo. A posvuda bolovi...

Pretrnuo je prisjetivši se borbe.

Debbie je stavila vodu na ognjište, a na stol je donijela sandučić sa zavojima. Na sebi je imala prekrasnu haljinu. Shvatio je da je i ona bila na svadbenoj svečanosti.

Opasala se bijelom keceljom. Iz ormara je izvadila bocu viskija. Steve se na trenutak začudio što ona u svojoj kući drži takvo muško piće.

— Možemo početi, Steve — reče ona ponešto trpk.

Pomogla mu je da skine košulju, stavila posudu vruće vode na stol i spužvom počela prati naslage krvi. Zatim je ozljede natopila viskijem. Rane su počele gorjeti pod djelovanjem alkohola. Steve jaukne:

— To je grijeh i rasipništvo! Radije bih nešto od toga popio. Viski liječi i iznutra.

Debbie se vragolasto nasmiješila.

Krenula je prema štednjaku sa dvije šalice i nalila vruću kavu. U Steveovu kavu dolila je i prilično viskija. Šalice je donijela na stol.

— Ovakva kava može razbuditi i mrtvaca. No, pij!

On izvadi ruke iz latora s vrućom vodom. Teškom je mukom držao šalicu. Vruće i jako piće veoma mu je godilo. — Ti se doista znaš brinuti za bolesnika, Debbie — izgovori on polako.

Ona ga prekinu prekrivajući flasterima njegove ogrebotine. Pomogne mu pri oblačenju košulje. Njegovi su prsti bili potpuno ukočeni. Steve je zamoli cigaretu i ona je savije poput nekog kauboja.

— Tko te pratio na svadbenu svečanost — upita on iznenada.

Steve se pokuš prisjetiti koliko je dugo poznaje. Usporedi je s Revom. Nije tako lijepa kao Reva, koja uvijek djeluje poput neke vile. Debbie je drukčija. Iz nje izbija prirodnost i životnost.

— Na plesu sam bila s Morganom Shermanom — odgovori ona. — A s kim drugim bih još mogla ići tamo? Koga bih u ovom kraju mogla izabrati osim tebe, Steve, osim Kirbyja, Paddena, osim tvog predradnika Lonestara i osim — Morga Shermana?

On razmisli o njenim riječima i zaključio da iz nje govori ponos.

— Mogla si navesti i Freda Stonebreakera — promrmlja on. — Zbilja, gdje se sad nalazi taj njegov prijatelj?

— Fred Stonebreaker ima zaručnicu — reče ona. — A ja ne otimam muškarce zaručnicama.

— Aha — promrmlja Steve i pokuša se podići.

Uspjelo mu je, ali je posvuda osjećao bolove. Jedno će mu jahanje dobro doći, pomisli. Zgrčeni mišići će se tako ugrijati i možda opustiti.

— Hvala ti, Debbie — progovori. — Smijem li ti reći da si predivna djevojka?

Ona mu se sasvim približi. On je pogleda onako vitku i uspravnu.

Ne smiješ mi to reći — odvratila je gledajući ga u oči. — Ne smiješ mi to reći samo iz prijateljstva ili zahvalnosti. Pripazi! — Nakon tog upozorenja podigne se na prste i poljubi ga. Bio je iznenađen. No osjetio

je ugodnu toplinu, te uzvratiti poljubac svojim ozlijeđenim usnama. Ona se odmakne.

– To nikad ne bih pomislila – reče.

– Što?

– Ti Revu uopće nisi volio! Ti se s Kirbyjem Paddenom nisi mlatio zbog nje!

– Mislim da sam je volio. Ali ona se odlučila za Paddena. A ti si uistinu predivna djevojka. Tvoji me poljupci vraćaju u život.

Zavrtjela je glavom.

– Vjerujem ti kad kažeš da sam divna djevojka. Osjećam da tako misliš. Tako si se brzo utješio.

– Ti nisi djevojka s kojom će netko tražiti utjehu – promrmlja. – Ti si za mene otkriće! Nešto poput druge obale jedne rijeke. Čovjek mora prijeći rijeku, a svu prošlost ostaviti na onoj obali. Tako otprilike...

Steve se okrene i izađe. Oprezno ali duboko udahnu. Tada obiđe hotel, uzme konja i odjaša iz grada. Nakon dvije milje naiđe na Morga Shermana, koji mu prepriječi put. Noć je dovoljno svijetla da se mogu raspoznati.

– o –

– Želio bih porazgovarati s tobom, Steve – dobaci mu Morg Sherman, predradnik na Consul-ranču, ranču Revina oca.

– Nisam osobito raspoložen za bilo kakvo raspravljanje sada – procijedi Steve Braddok.

Ipak zaustavi svog konja. Još ga je boljelo cijelo tijelo, tako da je bilo dobro malo odahnuti od jahanja.

– Ali ja moram upravo sada s tobom porazgovarati – Morg Sherman je bio ustrajan, a u njegovu ledenom glasu mogla se osjetiti i prijetnja.

– Reci, ali ukratko – promrmlja Steve Braddok, te pokuša napregnuti svoju pažnju.

– Reći ću što kraće mogu – odvrati Sherman i dojaši bliže. Konji su stajali jedan pored drugoga i samo su se stremeni lagano ljuljali.

– Kirby Padden se oženio Revom, a sada želi preuzeti Consul-ranč – reče Morg Sherman hladno. – No ja ću i dalje voditi taj ranč. Ambrose Consul je oduvijek bio nitko i ništa, a sada je potpuno izvan igre.

– Kakve igre? – Steve Braddok je opet potpuno budan i napet. Iako ga boli glava, njegov mozak radi prilično brzo. Morg Sherman je zašutio na nekoliko trenutaka.

– Do sada nisam imao ništa protiv tebe, Steve – reče tiho.

– Gledao sam tvoju borbu s Kirbyjem Paddenom u hotelu. Ti si momak u kojeg se čovjek može pouzdati. Nikada nisam bio tvoj neprijatelj.

– No, dobro – promrmlja Steve Braddok.

– Ali ukoliko misliš nešto započeti s Debbie, sada pošto si izgubio Revu, postat ćemo neprijatelji – izgovori Morg Sherman neuobičajeno blago.

Steve Braddok ga je promatrao, koliko je to mjesecina dopuštala. Morg Sherman je bio njegove visine, no nešto mršaviji i žilaviji. Nalikovao je pomalo na pustinskog vuka, vrlo otpornoga i ustrajnog. Bio je dobar stočar i dobro se razumio u vođenju ranča. Istovre-

meno je hladnokrvni revol-
veraš. U proteklih nekoliko
godina često je to dokazivao.
Bez njega bi Consul-ranč bio
mnogo beznačajniji.

A sada je izgovorio prijetnju.

Steve Braddock, iako se loše
osjećao, ponovno pokaže svoj
odvažni ponos i upita hladno:

– Da li je Debbie tvoja zaruč-
nica? Da li ti je obećala svoju
ruku, kao što je meni Reva?
Da? Tada ću se pokoriti tvojoj
želji. Ja nisam Kirby Padden!

– Nije mi zaručnica – odv-
rati Morg Sherman. – Bila je
sa mnom na svadbenoj sveča-
nosti. No kad si ti zatrebao
pomoć, izašla je iz hotela, pra-
vovremeno te dočekala u po-
krajnoj uličici, tako da te može
prihvatiti. Još osjeća prema
tebi nešto. Sada, kad si po-
novno slobodan, pošto te ost-
avila Reva, ona ti se baca oko
vrata. Ali to ja neću dopustiti.
Steve, ukoliko se ne makneš od
Debbie, požalit ćeš. I ja te
mogu izudarati kad malo oz-
draviš. Mene u borbi revolver-
ima nitko u ovom kraju ne
može pobijediti – ni ti, ni
Kirby Padden, a ni Jeremy
Mogellan.

Nakon tih riječi on okrenu
konja.

Steve vikne za njim promu-
klō:

– Pričao si o nekoj igri. A ja
sam te upitao o kakvoj je igri
riječ?

– Jedna stara igra –
promrmlja Morg Sherman. –
Stara igra oko pašnjaka, go-
veda i moći. Do sada nisi izgu-
bio nijedno govedo, zar ne,
Steve? Jeremy Mogellan i cijeli
divlji čopor boji se tebe. Ali od
sada će biti drukčije. Nakon tih
riječi Morg Sherman odjaše

prema gradu. Steve Braddock
ostane još neko vrijeme nepo-
mično sjedeći u sedlu i sređu-
jući misli u svojoj glavi. I tada
mu sve postane jasno. Vidio je
sve vrlo jasno. A bilo je i vrlo
jednostavno. Zaista njemu ni-
kada nisu ukrali nijedno go-
vedo. A to cijelo vrijeme je on
bio zaručen s Revom, važio je
kao budući zet Ambrosa Cons-
ula. U to vrijeme ni Morg
Sherman nije bio njegov nepri-
jatelj.

A sada – sada Steve više
nije Revin zaručnik. Sada će
sve biti drukčije. Odsad će
Ambrose Consul, koji je sada
samo svoja nekadašnja sjenka,
ranč prepustiti svom zetu –
Kirbyju Paddenu. A Morga
Shermana, koji će u Padde-
novo ime i dalje voditi ranč,
napravio je svojim neprijate-
ljem.

Postoji li doista veza Consul-
ranča i kradljivaca stoke koje
vodi Jeremy Mogellan?

– Do đavola – promuklo će
Steve. – Što se to zbiva u Pow-
der Valley? A ja sam cijelo vri-
jeme bio slijepa budala!

Sunce je već dobro pripeklo
kad je stigao na ranč. Njegovi
su ga jahači u danjem svjetlu
mogli sasvim dobro vidjeti. Bili
su zapanjeni, ali to nisu pokaz-
ivali. Znali su da Steve Braddock
može tako izgledati samo na-
kon tučnjave s Kirbyjem Padde-
nom ili sa šestoricom drugih
ljudi.

Lonestar Alamo podigne
obod svog šešira i upita:

– Da li je to bio Kirby Pad-
den?

Steve klimne glavom i s mukom sjaše.

– A tko bi drugi mogao biti? – odgovori.

– Poslužio se nekom batinom? – upita sad Chuck Mulberry.

– Ne, samo svojim šakama – promrmlja Steve.

Jerry Mulberry nastavi:

– Leži li on sada na zemlji?

Steve pogleda svoga najmlađeg kauboja i odmahne glavom.

– Ostao je na nogama – reče. – Nisam ga uspio oboriti.

– Znači, pobijedio je? – upita Lonestar.

Steve ponovno odmahne glavom.

– To ne mogu reći čak ni moji neprijatelji – uzdahne on. – Do kraja sam ostao na nogama. Nisam se čak ni oslanjao na zid poput njega. Nije me pobijedio. Niti će me pobijediti!

Tada krene u kuću i baci se potrbuške na krevet. Njegovi ljudi su se napolju radosno cehrili.

– Ostao je nepobijeđen – ponosno će Jerry Mulberry.

Lonestar zatim uđe u kuću, skine mu čizme s nogu i prebaci pokrivač preko njega.

Steve Braddok je spavao puna dvadeset četiri sata.

IV

Morg Sherman nije odjahao do grada. Krenuo je prema sjeveru i najkraćim putem k ranču. Put je vodio između Al Dunhillova i ranča Jima Brewstera na istoku i Sama Slaterleeja na zapadu. Consul-ranč je ležao u velikom kanjonu koji

je bio jedan od triju izlaza iz Powder Valleya.

Kad se podigla jutarnja magla, on je prejašio već više od petnaest milja. Iznenada začuje mukanje nekog stada goveda praćeno pucketanjem bičeva. Tu i tamo su se čuli i oštri poklici ljudi koji su tjerali stado.

Morg Sherman postane oprezniji i uspori konja. Iznenada se iz jednog šumarka pojavi jahač. Na toj ga je udaljenosti bilo teško prepoznati.

Morg Sherman krikne što je očito bio znak raspoznavanja. Jahač se tada zaustavi i mirno pričekava Shermana.

– Uzeli smo oko stotinu grla s livade Jima Brewstera – obrati se jahač Morgu Shermanu. – Ali sve su to loši komadi – doda. – Kod Brewstera nema više što da se pokupi. Njegova goveda su sad već raštrkana i treba dugo jahati dok se ne sakupi stotinjak komada. No kako je bilo na svadbi?

Pitanje zazvuči podrugljivo. A glas je po svojoj dubini nalikovao glasu nekog apaškog ratnika. A i njegov lik je imao neke sličnosti s Indijancima: široka lica, ali mršav i razvijenih ramena. Kao da je neki Apaš iz Arizone na sebe navukao odijelo bijelca...

Ipak on nije Apaš. Nije barem u tri četvrtine svoje krvi. To je Jeremy Mogellan. On osigurava povratak svoje bande s ukradenim stadom.

– Kirby Padden je preuzeo Consul-ranč, no ja ga vodim i dalje – odvrati Morg Sherman. Zatim doda: – Steve Braddok i Kirby Padden su se potukli – šakama.

– Oho! I tko je pobijedio? – U glasu Jeremyja Mogellana se osjećala nestrpljivost. Vidjelo se da ga ishod te borbe uistinu zanima.

– To se ne može utvrditi – odgovori Morg Sherman. – Na kraju borbe su obojica bila toliko iscrpljena da nisu mogli ni podići ruke. Ipak je Steve Braddok stajao bez oslonca. Kirby Padden se naslonio na zid. Možda bi pao da nije bilo zida.

Kad je Sherman završio s opisom borbe, Jeremy Mogellan žestoko kimne glavom.

– To sam uvijek mislio – promrmlja. – Steve Braddok je uvijek za dlaku bolji od toga velikog bika Kirbyja Paddena. No dobro. A što sada?

– Sada možeš uzimati i Braddokovu stoku – odvрати suho Morg Sherman. – Dakako, ukoliko si dovoljno siguran u sebe, Jeremy.

* Kad je Kirby Padden ušao u sobu, Reva je stajala iza stola. On zatvori vrata, pogleda Revu svojim zakrvavljenim očima i krene prema laboru u uglu. Prao se polagano i s mukom. Zatim je pritisnuo mokr ručnik na lice. Držao ga je tako nekoliko minuta.

Kad ga je skinuo, reče s mukom:

– Reva, još ću mu ja pokazati. Ubit ću ga.

– Zbog čega ga mrziš? – upita ona.

On se polako okrene.

– Zbog čega ga mrzim? – ponovi pitanje. – Oh, njegov je otac radio kod mogega kao kau-boj. Steve je rastao sa mnom.

Od početka smo bili suparnici. Nikad ga nisam uspio pobijediti, nikada! Natjecali smo se u odvažnosti. Kad ga već nisam mogao fizički pobijediti, nastojao sam to barem po odvažnosti. Skakali smo s visokog drveća, ronili u jezeru... Oh, jednom sam želio ostati pod vodom duže od njega. Onesvijestio sam se. Kad sam se nanovo osvijestio, on me masirao. Shvatio sam da me izvukao iz vode. Ponovno me pobijedio, dokazao se boljim mladićem. Nisam mu bio zahvalan za to spašavanje. Više bih volio da sam bio mrtav. A tada je došao rat – pričao je on promuklo.

– Otišli smo zajedno. Uskoro smo zbog naše hrabrosti unaprijeđeni u poručnike, a poslije i u kapetane. No on je uvijek bio nešto sretniji. Pripadali smo istoj pukovni. Njegova četa je imala manje gubitaka od moje. Možda zbog toga što ju je vodio obazrivije, ili jednostavno – imao je više sreće. Uvijek je uspio zarobiti više zarobljenika i... Oh, zašto da sve to pričam još jednom? Nikad ga nisam uspio nadmašiti. A ipak, ja sam bolji! Do vruga, jednog ću ga dana potući. Zapravo, već sam mu preteo za ručnicu. Ti si postala moja žena a ne njegova!

– Da – prozbori Reva, gledajući u svoje sklopljene ruke.

– Da, ovaj si put pobijedio. Oteo si mu nešto, što mu je bilo drago. Da li si sretan zbog toga?

Kirby Padden ne odgovori odmah.

Pustio ju je da malo pričeka, a tada promrmlja:

– Ne, nisam ponosan zbog toga. Tvoj otac se udružio s

Mogellanovim kradljivcima. Uz njegov su pristanak svu ukradenu stoku preko Consulranča tjerali iz Powder Valleya. Tada su je prodavali kao Consulova goveda, jer su bila prežigosana njegovim znakom. Sve sam to otkrio, pa sam mogao srediti i tvog oca i Morga Shermana i cijelu bandu. Tvog bi oca sitni rančeri u svom bijesu rastrgnuli. A da bi spasila njega, udala si se za mene. Ne, nisam zadovoljan zbog toga. Mogao sam te dobiti i na neki drugi način. Možda. Doista te volim. Sada si moja žena i iz tog braka pokušaj, molim te, izvući barem nešto lijepog...

— I hoću — odvrati ona mirno i spremno.

Tri dana nakon borbe s Kirbyjem Paddenom Steve Braddock je opet jahao svojim pašnjakom. Oko podneva je stigao do brežuljka uz Old-Squaw-Creek, otuda se navodnjavala i njegova zemlja.

Potok se na tom mjestu duboko usjekao u zemlju, pa se do vode moglo stići samo uz pomoć užeta ili ljestava. Navodnjavanje ne bi bilo moguće da Steve Braddock ovdje nije postavio dva snažna kotača, koja su iz Old-Squaw-Creeka svake sekunde izvlačila desetak litara vode.

Uz pomoć tih kotača Steve Braddock je iz te suhe zemlje, gdje je nekad bila samo prašina napravio zelene pašnjake. Izgradio je sistem za navodnjavanje, koji ni za najvećih žega nije presušivao.

Pokraj tih kotača za navodnjavanje nalazila se i stra-

žarska koliba. Ovdje je živio Vance Pildarlick, oniži, mršavi čovjek, čije se godine nisu mogle ocijeniti na prvi pogled. On je održavao kotače, ali je nadgledao i Steveova stada na tom dijelu pašnjaka. Brinuo se i o ogradi koja je bila postavljena da bi spriječila pad goveda u potok.

Dok je Steve silazio niz brežuljak, Vance Pildarlick je sjedio u hladu žvačući palačinku. Iz limene šalice pio je vruću kavu. Na vrhu njegova šešira zamjećivala se rupa, očito od metka.

Steve priveže konja, uzme jednu palačinku koju je Pildarlick ispekao još u rano jutro i natoči si kave.

Sjedne pored Vancea Pildarlicka. Jeli su šuteći.

Nakon nekog vremena reče Vance između zalogaја:

— Imamo mnogo nežigosanih krava na ovom dijelu pašnjaka. Morali bismo obaviti to što prije. Osim toga, treba mi malo soli i duhana, sve sam već potrošio.

Nakon toga nastavi prilično bučno žvakati.

Zatim opet počne, ali još nemarnije, dok mu se u tvrdim očima pojavi bljesak.

— Dok sam rano jutros čistio kotače za navodnjavanje, netko je s druge obale zapucao na mene. Ta ništarija mi je probušila šešir. A bio je još sasvim dobar. Kupio sam ga prije nepunih deset godina u nekom prvoklasnom dućanu u Saint Louisu. Koštao je dvadeset sedam dolara i pedeset centi. No, šefe, da li si dobro začepio gubicu onom Kirbyju Paddenu? Jedan od Slaterleejevih sinova mi je malo ispričao dok je pro-

lazio ovuda. Ali ti mladići uvijek pretjeruju u priči.

Oči su mu sjale.

— Bila je to sasvim dražesna borba — reče Steve Braddock suzdržljivo.

Razmišljao je. Što treba da znači pucanj na Vancea?

Ustane i pogleda preko potoka. Na drugoj su obali počinjale stjenovite uzbrdice. Bile su tamo stotine jaruga i klanaca koji su vodili u divlji i brežuljkast kraj. Da se ondje nađu dvije armije, mogle bi se mirne duše igrati mačke i miša.

Steve Braddock pomisli na Jeremyja Mogellana i njegovu lopovsku bandu.

Da li su sada njega uzeli na zub? Prisjeti se riječi Morga Shermana i njegove prijetnje. Od tih pomisli ga oblije znoj. O tome je već dovoljno razmišljao u dva protekla dana. I kako god je okretao, bilo mu je uvijek jasno da postoji neka tijesna veza između Morga Shermana i kradljivaca stoke.

Okrene se Vanceu Pildarlicku, koji ga je slijedio.

— Odjahat ću do Ambrosa Consula — reče. — Moram malo popričati s njim. A ubuduće malo više pripazi na svoj šešir, Vance.

Vance se naceri.

— Već ću se nečemu dosjetiti.

Steve izvadi svoju kesu s duhanom i pruži je Vanceu.

— Nedostaje mi i sol — promrmlja Vance.

— Jedeš previše tog začina — odvraća Steve i kreće prema konju. — Tvoje su palačine slane poput cijena u najboljem salunu u Cheyenneu. — Uzjaše i doda: — Kad ne bismo imali naše kotače za navodnjavanje,

ovdje bi sve presušilo. A ljeto je tek pred nama. Pripazi dobro, Vance. Da ti pošaljem i Jerryja?

— Da, sa pet kila soli — reče Vance. — Nemoj se brinuti o kotačima za navodnjavanje. Previše sam navikao na njihovo škripanje. Ako ih netko želi umiriti, taj je vjerojatno potpuno lud.

A zatim upita iznenada:

— A gdje je Linc Daniels?

— On je moj prijatelj, njemu vjerujem — odgovori Steve i odjaše.

Jašio je uz potok, koji je bio glavna žila ove doline. Nakon mnogih okuka stigne do pašnjaka Sama Slaterleeja. Na njima je bilo još samo nekoliko goveda. Nakon Slaterleejeva dolazi ranč Ala Dunhilla. Na njemu Steve ugleda skupinu jahača. Približavali su se, prašnjavi i umorni. Bili su to — Sam Slaterlee, Al Dunhill i Jim Brewster sa sinovima i nekolicinom kauboja koji su još ostali kod njih.

Trojica rančera su jahala na čelu, a kod Stevea Braddocka se zaustave, mrzovoljno ga gledajući.

— Dok smo bili na svadbenoj svečanosti, opet je Jimu Brewsteru ukradena stoka — promuklo će Sam Slaterlee. — Ali u ovom labirintu nemoguće je slijediti tragove. Jeremy Mogellan dobro poznaje svoj zanat. Mi ćemo uskoro biti sasvim uništeni. Ali tada ćeš i ti doći na red, Steve! Sasvim sigurno! Zašto nam ne želiš pomoći? Vjeruješ da će te kradljivci poštediti i pošto završe s nama? Kirby Padden nam ne pomaže jer želi kupiti naše rančeve. Ali ti, ti se nećeš obogatiti našom propašću. Napuštaju

nas posljednji kauboiji jer su shvatili da su nam kradljivci odrali kožu. Steve, ti...

— Pričanje ovdje ne pomaže, Same — prekine ga Steve. — Kad sam svojedobno stvarao svoj ranč, ni ja nisam mnogo pričao, iako ste svi bili prema meni neprijateljski raspoloženi.

— Uvijek se prisjećaš prastarih i već zaboravljenih stvari, Steve.

— Budući da je tada Kirby Padden bio protiv mene, bili ste i vi. Za vas je Kirby Paden bio veliki momak, od kojeg ste uvijek očekivali pomoć. No sada ste promijenili mišljenje o njemu. Čemu onda priče?

Pomaknu konja u stranu da bi mogao obići jahače i nastaviti put. No prije toga još doda:

— Kad mi Jeremy Mogellan počne krasti goveda, ja ću ga i pronaći, zapamtite to! Vjerujem da će on uskoro krenuti protiv mene. Tada ću se priključiti vašoj borbi.

Njegove su riječi glasno odjeknule. Jahači se zagledaju za njim.

— Dobar je to momak — reče Al Dunhill. — On je veći od Kirbyja Paddena. To je već dokazao kao dječak, a i sada. Bilo bi dobro za Kirbyja da to napokon shvati.

Steve je u međuvremenu stigao do gaza preko Creeka. Prešao potok i našao se na tlu Consul-ranča.

S desne strane se pojavi jedan jahač. Pride polagano i prepriječi put Steveu. Reče mrzovoljno:

— Prenosim vam poruku Morga Shermana. Po tlu Consul-ranča ne smijete jahati. Dakle, okrenite svoje kljuse i

podite tamo otkuda ste i došli.

Steve oštro promotri tog čovjeka i odmah shvati da je to jedan od tvrdih revolveraša. Ipak, njegov konj je nosio žig Consul-ranča.

— Da li je Ambrose Consul na ranču? — upita Steve.

— A otkud bih ja to znao? — odvrati čovjek.

— No dobro, dragi prijatelju — promrmlja Steve. — Hoćete li me pokušati zaustaviti?

Jahač se zagleda u njega, no pogled mu je postao mekši i nesigurniji.

— Nemojte iskušavati — reče. — Moj prijatelj je iza stijenje. Promatra vas preko nišana i bacit će vas iz sedla.

Steve pogleda na stijene. Tamo je doista bio čovjek s puškom.

No prije nego što se bilo što dogodilo, iz kanjona što vodi prema Consul-ranču pojave se kola.

Steve ih prepozna. Pripadala su Ambrosu Consulu. Bila su udaljena nepune pola milje, te Steve prepozna Ambrosu Consula, koji je sam upravljao prekrasnim vrancima.

— No, dobro — reče on jahaču. — Želio sam do Ambrosa Consula. Evo ga, upravo stiže. Dakle, ne trebamo se dalje svađati.

Okrenu svog konja, dojaše do potoka i pričekao. Pustio je konja da se napije vode, a u međuvremenu je sebi savio cigaretu. Dok su se kola približavala, jahač je odjahao između drveća i nestao skupa sa svojim partnerom.

Kad je Steve popuštao cigaretu, Ambrose Consul je već stigao do potoka. Promotrio je Stevea bezizražajnim pogle-

dom i lagano klimnuo glavom. Steve je podigao ruku.

– Pričekajte, Amb – reče. – Primite me u svoja kola, a konja ću privezati otraga. Vidim da imate dosta prtljage. Putujete?

– Da, odlazim večernjom kočijom – odgovori Ambrose Consul. Osvrne se i izgovori brzo: – Neće biti dobro ako nas vide zajedno, moj mladiću – neće biti dobro!

– Jedan komad puta ćemo zajedno, Amb – Steve je ostao čvrst. – A za to ću vam vrijeme postaviti nekoliko pitanja.

Ambrose Consul je visok, mršav, sjedokos čovjek. Prije, u svojim najboljim danima, on je bio opasan kartaš. Poslije se smirio zbog svoje kćerke. Kupio je ranč i postavio za nadglednika čvrstog i vještog čovjeka – Morga Shermana.

– Ni na kakva pitanja ne želim odgovarati – reče on Steveu. – Nemam više nikakva udjela u ovdašnjim zbivanjima. Moj zet mi je dao nešto rente. Kćerka mi je zbrinuta. A za mene opet počinje život. Steve, ukoliko trebaš konje i kola, možeš kupiti ove moje – bit ću zadovoljan sa pet stotina dolara. Ova zaprega je prvorazredna. Ni predsjednik se ne vozi u boljoj. No, što kažeš Steve?

– Možda bih kupio, ali za tri stotine i pedeset dolara – odvratiti on. U međuvremenu je privezao svog konja i popeo se na sjedalo, pokraj Ambrosa Consula. Ambrose potjera konje. Žurio je da se što prije udalji od ranča. Vozili su se više od pola milje šuteći. Tada Steve počne:

– No, sada mi sve ispričajte – ali baš sve! Želio bih saznati razlog Revina nevjerstva i način na koji je Kirby Padden došao do vašeg ranča.

Ambrose Consul ne odgovori odmah. Samo je potjerao konje još brže. – Dobro, daj mi mi četiri stotine i pedeset dolara za konje i kola, moj mladiću – reče pomirljivo. – Znaš, renta koju mi je namijenio moj zet nije baš previsoka. Morat ću opet sjesti za kockarski stol. A za to mi je potreban početni kapital.

– Kupit ću kola i zapregu za četiri stotine dolara – reče Steve suho – ukoliko mi sve ispričate.

Ambrose uzdahne. Vozili su još neko vrijeme šuteći. Napokon Ambrose Consul počne:

– Sve je to zapravo vrlo jednostavno. Pomagao sam kradljivcima stoke, ili još bolje – moj predradnik je to radio umjesto mene. A tako zarađeni novac sam gubio na pokeru. Jeremy Mogellan i Morg Sherman su u kartama još bolji od mene. Sve je to jednog dana saznao Kirby Padden. Reva me spasila svojom udajom za Kirbyja. On mi je dao riječ da voli Revu i ja mu to i vjerujem. A ja se gubim iz ovoga kraja! Uvijek sam znao da baš ne vrijedim mnogo.

Posljednje je riječi izgovorio tužno, kao da traži oprostjenje. Steve reče:

– Amb, vi ste doista ništarija! Ne vrijedite ništa, baš ništa! Vi ste...

Dalje nije stigao izgovoriti. S jednog brežuljka, kraj kojega su upravo prolazili, odjeknu pucanj. Tane je pogodilo Ambrosa Consula. Steve je istoga

trena iskočio iz kola. Prevrnuo se na zemlji i nestao u grmlju kraj ceste.

No puška više nije opalila.

Steve se podigne. Sve je bilo mirno. Čini se da je podmukli strijelac već nestao. Steve dotrči do Ambrosa Consula.

Bio je još živ, ali u nesvijesti. Krv je istjecala iz rane u ritmu kucanja srca. Bila je to teška rana u lijevom dijelu grudi. Steve je shvatio da Ambrosu može pomoći samo liječnik.

Zbog toga se odrekao proganjanja strijelca iz zasjede. Ne smije gubiti ni sekunde ukoliko želi spasiti Ambrosa Consula. Prihvatio je uzde i zaprega je poletjela...

V

Kad je stigao do Valley Cityja, Ambrose Consul je još disao. U hotelskoj sobi se za njega pobrinuo liječnik.

Steve Braddok je otišao do Longhornova saluna, popio viski i u nekoliko riječi opisao podmukao napad. Reva je tu vijest saznala kasno navečer. Smjesta je dala upregnuti kola i s Paddenova ranča otišla u grad.

Dva sata poslije već je sjedila uz očevo uzglavlje. Nije bilo mnogo stvari za koje bi trebala biti zahvalna tom čovjeku što leži tu, potpuno miran. No ipak, otac joj je. Mora ga negovati. Ponijela je najosnovnije stvari, spremna da ovdje ostane nekoliko dana. Bilo je blizu ponoći kad netko zakuca na vrata. Bio je to Steve Braddok.

Ona zatrese glavom.

— Ne, Steve, nas dvoje nemamo ništa više reći — promrmlja.

— Ipak, imamo — reče on i nježno je odgurne u stranu. Ude u sobu i krene ka krevetu ranjenika. Pogleda Ambrosa Consula. — On mi je ispričao razlog zbog kojeg si se udala za Kirbyja Paddena — reče mirno. — Kirby Padden te prisilio na to. Prisilio te na podao i nedostojan način.

— Zbog čega mi sve to pričaš, Steve? — upita ona.

— Zbog toga što si se žrtvovala za svog oca, zbog toga što si nesretna. I zbog toga što ti želim pomoći. Kirby Padden će te morati osloboditi! Takvu prostotu od njega ipak nisam očekivao. On je pravi nitkov! Reva, ja ću te osloboditi!

Njegove su riječi zvučale divlje i nepomirljivo. Zastao je. Reva je odmahivala glavom. Tada reče mirnije nego prije:

— Ne, Steve! Sve je ipak drukčije nego što ti misliš. Istina je da sam postala žena Kirbyja Paddena kako bi spasila svog oca. Istina je da sam na to bila prisiljena. No u međuvremenu sam ga bolje upoznala. I oprostila sam mu — da, oprostila! Zbog toga — otidi. Steve, molim te! Nisam još sretna. Da bih to postala, moraju se dogoditi još neke stvari. Ukoliko me on voli...

Pri kraju je njen glas postao jači. Iznenada zašuti. Vrata koja su do tada bila poluotvorena, naglo se otvore.

U hodniku je stajao Kirby Padden. U čarapama!

Vjerojatno je čizme skinuo još na stubama. Vjerojatno je još u predvorju čuo Steveov glas. Ušao je polagano i zatvorio vrata za sobom.

— Uvijek te susrećem u sobi svoje žene — reče on Steveu. U

njegovom se pogledu, ipak, mogao vidjeti izraz čuđenja i zbunjenosti. Bespomoćno je promatrao Revu.

Tada će Steve:

– Glupost! Ovo nije Revina soba već soba Ambrosa Consula. Ja sam ga donio dovde. No prije nego što je ustrijeljen stigao mi je sve ispričati. Sada znam kakav si bio nitkov, Kirby.

Padden se trgne, spusti glavu i promrmlja:

– Oprostila mi je, čuo si! Oprostila! Nisam mogao vjerovati u to što čujem! Ipak, oprostila mi je. A sada – napolje! Ili...

Nije se vidjelo što želi napraviti. Možda izvući revolver, a možda učiniti samo neku divlju kretnju. Steve ga je pretekao. Izvukao je revolver tako brzo kao u nekoj čaroliji. Okrenuo je cijev prema Paddenu, koji je zastao ukočen.

– Tako nećeš razriješiti stvari. Ali zadovoljštinu još možeš dobiti. Idemo na ulicu i tamo ćemo to obaviti. Naprijed!

Kirby Padden je dodirivao držak svog revolvra. Sada ga je pustio.

– Dobro – reče on – danas idemo do kraja. Čekat ću te na ulici, momče. Ti znaš da se nikako nisam bojao borbe s tobom!

Okrenuo se. Reva je pošla prema svojoj putnoj torbi koja se nalazila na stolici u uglu sobe. Iz nje naglo izvadi kolt-derringer.

Okrene dvostruku cijev revolvra prema Steveu Braddoku i reče:

– Iz toga neće biti ništa, Steve! Neću dopustiti da ubiješ

mog muža. Obećat ćeš mi da ćeš ovog časa napustiti grad i da nećeš tražiti nikakav dvoboj s Kirbyjem!

Govorila je odlučno. Steveu je izgledala poput kakvog stranca – starija, iskusnija, ozbiljnija.

Upita je:

– Ti znaš, Reva, da kod mene ne možeš blefirati.

– Ovo nije nikakav blef – reče ona. – Zaklinjem ti se da ne blefiram. Pucat ću ukoliko mi ne obećaš ono što sam tražila. Neću te ubiti, ali ću te ozlijediti. Tek toliko da se ne možeš boriti s mojim mužem.

– Hej, što je ovo? Pa nisam ja neko malo dijete! – umiješa se Kirby s gorčinom u glasu.

– Ne borim se zbog tebe – reče ona. – Borim se za sebe. Ne želim već danas postati udovica. – Hajde, Steve, odluči se brzo!

Palcem nategne oroze. Steve polako odloži oružje i uzdahne.

– Oh, – izusti. – Tko će ikad upoznati žene? On je nitkov, koji ju je na prljav način prisilio da mu postane žena. A sada želi ustrijeliti mene, da bi zaštitila njega?! Ja više ništa ne razumijem. Reva, da li si poludjela?

Ona odmahnu glavom.

– U Kirbyju sam otkrila nešto zbog čega ću ostati uz njega. On me voli. Odlazi, Steve!

Steve je razmišljao. Znao je da se kod mladih djevojaka često javlja majčinski osjećaj. Pogleda Kirbyja.

– Vjerujem da si me danas mogao potući – obrati mu se.

– No Reva te zadržala. Otkrila je u tebi nešto što ja još nisam uspio otkriti. Ali može li jedan

častoljubiv i lakom vuk poput tebe učiniti Revu sretnom?

Krene polako k vratima, prolazeći tik uz Kirbyja. Padden je zurio u pod – zbunjen i posramljen.

Ranjenik u krevetu je još ležao potpuno mirno, dišući polako ali ravnomjerno.

– Obećajem da ću učiniti ono što si od mene tražila, Reva – reče Steve. Razumio ju je potpuno. Borila se za svoju sreću.

Shvatio je to uhvativši na tren njen čvrsti pogled. Izašao je i zatvorio vrata za sobom. A unutra je Kirby podigao glavu. Pokušavao je nešto promucati. Napokon je upita:

– U meni si otkrila nešto što te je privuklo – tako ti kažeš. No kaži mi molim te što je to? Što ti je probudilo nadu da ćeš na kraju svega i ti biti sretna? Dok si razgovarala sa Steveom, rekla si da se moraju dogoditi još neke stvari, prije no...

On zašuti. Ona je znala što je Kirby želi pitati. Pride mu, stavi ruke na njegova ramena i pogleda ga mirno.

– U meni je probudio nadu – reče mu – tvoj ponos. Ponosan čovjek, onaj koji ne želi izgubiti samopoštovanje, neće raditi stvari zbog kojih bi se morao stidjeti.

Reva se okrene, pride prozoru i nastavi gledajući napolje:

– Nisu mi poznati tvoji planovi, tvoji ciljevi. Poznate su mi samo neke činjenice. Znam da žena može vrlo malo utjecati na životni put svog muža. Ali ja vjerujem, Kirby, da me ti voliš i da si vrlo ponosan. Moje

povjerenje možeš lako zadobiti. Sve ovisi o tebi!

On je stajao mirno, razmišljajući. Ostale su još tisuće neizgovorenih riječi.

– Nastavi, molim te – reče on neuobičajeno nježno.

– Ljudi koji su doista veliki i uvaženi, uvijek su se brinuli o općem dobru – reče ona. – Nikad nisu gazili male i slabe. Bili su zaštitnici i predvodnici. Kirby, ukoliko ti nastaviš ovako kako si počeo, bit ćeš u očima drugih samo nemilosrdni silnik. A svaki čovjek koji ti se suprotstavi i koji te pri tom pobijedi, postat će uvaženi i velik.

Kirby ju je gledao ukočeno.

– Aha – reče teško. – Polako shvaćam što ti želiš. Ja bih trebao štiti slabe, brinuti se za njih, spriječiti borbe... Oh, pa to bi značilo da moram uništiti Jeremyja Mogellana!

– Ukoliko to ne učiniš, ti, uradit će Steve Braddock. To će biti još jedna njegova pobjeda nad tobom. Još jedanput će biti veći čovjek od tebe. – Rekla je to kratko i suho. A u očima joj je gorio plamen. – Tvoja sam žena! Želim da te ljudi cijene a ne da te mrze. To je sve, Kirby!

Steve Braddock se na svom ranču zadržao vrlo kratko. Rekao je samo kamo ide, zamijenio konja, uzeo nekoliko sitnica i opet krenuo. Potom je prešao potok na prilično opasnom mjestu. No sve je dobro prošlo i on se sa zapada približio kanjonu što vodi na Consulranč. Ušao je u kanjon nezamićen. Štitila ga je jutarnja sunčeva maglica. Kanjon je postajao

sve uži da bi se iznenada otvorio pred jednom dolinom. Iz te su doline vodili mnogi klanci k sjeveru i istoku, a uske su jaruge vodile u divlji kraj na zapadu. Tamo su se negdje skrivali kradljivci stoke.

Steve je dobro poznao ovaj kraj. Kirby i on su još kao dječaci često krstarili ovuda.

Consul-ranč je nekad bio tvrđava. Izgrađen od kamena, dugo je služio kao dobra zaštita od indijanskih napada. Kad su Indijanci bili potučeni i poslani u rezervate, armija je prodala tvrđavu i dolinu. Kupio ju je Ambrose Consul. A njegov predsjednik Morg Sherman sve je to preuredio u ranč.

Dok se približavao ranču, Steve je razmišljao o Morgu Shermanu. Kad se približio koralima za konje, sjaše. Konj na kojem je dojašio nosi također Consulov žig. Na njemu je jednom dojašila Reva k Steveu, no u grad je nastavila kočijom. Na konja su zaboravili, jer se izmiješao među stotinjak Braddokovih. Danas mu je potreban.

Skinuo je sedlo i pustio konja u koral. Nadao se da ga među ostalim životinjama nitko neće zamijetiti, to prije što nosi žig ovoga ranča. Sedlo odnese u staju i ostavi ga među ostalima. Dobro sakrije pušku. sumaglice je nestajalo. Počinjao je dan.

Steve Braddok nije ušao kroz vrata tvrđave. Oprezno je stigao do ugla i popeo se preko zida. Ušao je u štagalj napunjen stočnom hranom i mnogim alatlikama. Tek što je nestao, iz kuhinje se pojavi kuhar, koji je došao po vodu na bunar.

Uskoro će ranč biti u punom pogonu. Steve Braddok se ras-komotio u sijenu. Bocu vode, kruh i komad sušena mesa stavi pored sebe. Kroz mali prozorčić mogao je sasvim dobro promatrati glavnu zgradu. Ukoliko podigne crepove mogao je vidjeti i okolicu ranča. Nije mu moglo ostati skriveno ni ono što se događalo u dvorištu.

Steve je došao ovamo kako bi otkrio s kim se sastaje Morg Sherman. Pokušat će saznati i tko je bio podmukli strijelac što je posegao za životom Ambrosa Consula. U svom udobnom skloništu Steve počne doručkovati.

Na ranču je postalo bučnije. No nije bilo baš mnogo ljudi. Steve ugleda kuhara, momka koji je timario konje i Leftyja Starra, koji je zijevajući upravo izlazio iz spavaonice u kojoj je nekada bio smješten cijeli vod američke konjice.

Na vratima glavne zgrade, koja je nekad bila sjedište komandanta, pojavi se Morg Sherman. Uputio se u kuhinju i uzeo doručak uz Leftyja Starra. Nakon toga Lefty napusti ranč u sedlu pjegavoga konja. Odjašio je dolinom prema zapadu i nestao u jarugama... Morg Sherman je tamarao dvorištem, razmijenio nekoliko riječi s kuharom i opet nestao u glavnoj zgradi. Sve do podneva se nije događalo ništa.

Oko ručka se pojavi grupica jahača, njih pet-šest. Među njima Lefty Starr, ali i – Jeremy Mogellan! Jahači su oznojeni i prašnjavi. Steve Braddok zaključio da je u jednoj od sitnih dolinica onoga divljeg krajo-lika bio obavljen neki težak posao.

Najvjerojatnije – žigosanje stoke. Žig Consul-ranča ima oblik kotača. Gotovo svaki žig se mogao vrlo lako pretvoriti u oblik kotača – žig Sama Slaterleeja (slovo S), oznaka D s ranča Ala Dunhilla kao i žig sa slovom B, koji je označavao stoku Jima Brewstera. Mjesto gdje su kradljivci žigosali stoku nije moglo biti daleko, vjerojatno ne više od pola sata jahanja. Inače ova skupina ne bi stigla na ranč do ručka.

Njihov razgovor za vrijeme ručka Steve na žalost nije mogao čuti. Bio je predaleko. Morg Sherman i kradljivac stoke Jeremy Mogellan sjedili su poput dobrih prijatelja za istim stolom. Steve se upita što bi se dogodilo da na ranč neočekivano stigne Kirby Padden, sadašnji gospodar ranča.

No toga se očito nitko nije bojao. Jahači opet nestadoše. Lefty Starr ostane uz Morgana Shermana. Sjedio je na verandi, s koje se vrlo dobro vidio prilazni put.

Kuhar upregne kola i krene prema Powder Valley. Sigurno je krenuo u kupnju namirnica. To znači da se njegov povratak ne treba očekivati prije ponoći.

Steve Braddok napusti svoju promatračnicu i spusti se niz sijeno. Proviri kroz rupu u drvenom zidu staje. Lefty Starr je još sjedio na verandi ispred glavne zgrade oko petnaestak metara daleko. Steve Braddok izvuče revolver, sasvim tiho izade iz staje i krene prema verandi.

Lefty Starr je svoju stolicu oslonio o zid, a dugačke noge postavio na ogradu. Šešir je navukao na lice. Najvjerojat-

nije ne spava već se samo opustio nakon dobrog objeda.

Steve se vukao kroz prašinu dvorišta na sličan način kao i momak što je timario konje. Lefty nije podizao šešir s lica. Kad se Steve zaustavio na verandi, upita Lefty lijeno ispod oboda šešira:

– Što je, Chris?

– Dosta je bilo spavanja, momče – reče Steve tiho i mirno. Bilo je nečeg u njegovu glasu što je revolveraša ohladilo poput dodira smrti.

No nije skočio, nije potegao ni revolver. Taj se divlji kauboj znao dobro kontrolirati.

Podigao je sasvim polako svoju lijevu ruku i odmaknuo šešir. Tek sada je ugledao Stevea.

– Nemoj se ljutiti – reče mu Braddok. – dogodi se i najopasnijim zvijerima da ih zaskoče u snu, onda kada se osjećaju najsigurnije. Neću dopustiti da ti Morg Sherman zbog toga otkine glavu.

– Morg Sherman nije moj šef – odvratí Lefty Starr, a njegove zakrvavljene oči bljesnuše. – Ja sam ovdje samo gost. Ja samo održavam vezu i promatram onaj tamo kanjon. Zacijelo ste mislili da sam ja na platnoj listi ovog ranča?

– Ni riječi više – prosikta Steve jer je shvatio da ga ovaj momak dugom pričom želi zadržati ili upozoriti Morga Shermana.

Steve pritisne cijev revolvera na Starrove grudi, te naglim pokretom izvuče njegovo oružje. Tada prošapće:

– Krećemo do Morga Shermana. Ti ispred mene!

Lefty Starr se uspravi. Bez oružja je bio bespomoćan. Na

svojim košćatim ledima osjećao je pritisak Braddokova kolta i znao je da ne smije počiniti grešku i izazvati Stevea. Znao je da takvu vrst ljudi ne može zaskočiti, osim ako mu neke nepredviđene okolnosti ne pomognu...

U kuću je ušao ispred Stevea, polako i smireno. Znao je gdje će naći Morga Shermana i nije pokušao s nikakvim trikovima. Sherman je sjedio u kancelariji ranča. Nešto je knjižio.

Kad je Lefty ušao, Sherman ne podigne odmah glavu. Zbrojio je još jednu kolonu brojki, te upisao konačnu svotu. Tada je pogledao prema vratima i iza Leftyja ugledao Stevea. U istom je trenutku shvatio sve.

Steve odgurne Leftyja u ugao, zatvori vrata za sobom, te opazi da Shermanov opasač s revolverom visi na jednoj stolici. On opkorači tu stolicu i sjedne. S tog je mjesta mogao dobro promatrati obojicu kao i vrata i prozor.

Tada reče:

— Ambrose Consul mi je već stigao sve ispričati prije nego što ga je pogodio metak Leftyja Starra.

— Hej, kakve su to tvrdnje? — oštro upita Lefty Starr, dok su mu se oči smanjile.

— Nema više nikakvog smisla poricati, Lefty — prekine ga Steve mirno. — Otrčao sam do brežuljka dovoljno brzo da te prepoznam u bijegu...

— No dobro! Ali kako ćete to dokazati? Osim toga, uskoro ćete biti mrtvi! — Lefty Starr je siktao.

— Lefty, uspio te je prevariti — promrmljao je Morg Sherman još sjedeći potpuno nepokretno iza pisaćeg stola. — Pre-

vario te drugi put. Sada zna da si ti pucao iz zasjede. — Pogleda Stevea. — Zbog čega si ovdje? Što želiš?

Steve se nasmije i reče s gorčinom u glasu:

— Pitanje je potpuno suvišno. No odgovorit ću ti. Došao sam se uvjeriti da li je Ambrose Consul govorio istinu kad je rekao da je ovaj ranč prodajno mjesto za ukradenu stoku. Sada znam da je Lefty Starr pokušao ubiti Consula, a ovdje sam vidio i Jeremyja Mogellana s nekolicinom ljudi iz njegove bande. Kladio bi se da nedaleko odavde žigošu tuđu stoku...

— No, dobro! A što misliš sada poduzeti?

Pitanje Morga Shermana zazvučilo je gotovo podrugljivo.

— Kirby Padden zna sve — nastavi on. — On čeka da mu oslobodimo zemlju od drugih rančera. Braddok, idi k vragu! Pa ti nemaš nikakva izgleda!

— A vas dva nitkova još manje — promrmlja Steve i ustane. — Došao sam ovamo jer nisam želio čekati da i moja goveda počnu nestajati i da se ubijaju moji ljudi dok, recimo, izlaze iz kolibe za čišćenje kotača za navodnjavanje. Da li si ti, Lefty, pucao i na Vancea Pilldarlicka?

Lefty Starr nije odgovorio. Samo se nacerio, što je bio dovoljan dokaz da je to bio on.

— Što ćeš sada uraditi? — upita Morg Sherman.

— Želim se boriti — odgovori polako Steve.

Dohvati Shermanov pojas s revolverom i baci ga na stol. Bočica s tintom je poskočila, ali na nju nitko ne obrati pažnju. Shermanove su oči priko-

vane na revolver. Opasac je pao tako da je on mogao dohvatiti drzak jednim zahvatom. Steve je stajao pokraj vrata.

— Jednog će dana — reče on — u ovom kraju opet vladati zakon. Donijet će ga šerif. Tada će momcima kao što ste vi napokon smrknuti.

No njih dvojica nisu više obraćali pažnju na Steveove riječi. Sporazumjeli su se jednim brzim pogledom. Naglo posegnuše za oružjem.

Morg Sherman je pružio prema opasacu obje ruke, jer je jednom izvlačio revolver, a drugom pridržavao korice.

Lefty se sagnuo i svojom dugom rukom posegnuo za puškom koja mu je bila blizu nogu. Steve Braddok je pričeka dok obojica nisu imala oružje u rukama.

Dok su usmjeravali cijevi k njemu, on je naglo izvadio revolver i pucao s boka.

Morg Sherman se srušio, no dok je Steve okretao revolver k Leftyju, osjeti metak što mu okrzne rebra. Revolveraš je bio zaista brz i u baratanju puškom. No bio je to zadnji Leftyjev metak...

Dok je izlazio iz kuće, Steve se lagano zgrči držeći rukom ranu koja je obilno krvarila. Momak koji je timario konje stajao je ukočen.

— Pobrini se za onu dvojicu bandita — reče mu Steve oštro. Momak bojažljivo ali žustro klimne glavom.

— Opet će uzeti konja kojim sam i došao. Konja Reve Consul — doda Steve i prođe pored momka prema koralu. Košulja mu je postajala sve crvenija, a krv mu je već prodirala

i između prstiju kojima je stiskao ranu.

— Da li su — jesu li oni — u kući mrtvi? — upita momak promuklo.

Steve mu ne odgovori. Trebao je što prije nestati s ovog ranča i pobrinuti se za ranu. Kad je osedlao konja i uzeo pušku koju je bio sakrio, pronađe zavoj u torbici u sedlu. Rizik u koji se tako glupo upustio nije mu išao iz glave. Borio se s dvojicom ljudi, od kojih je opasniji još samo Jeremy Mogellan. A toj je dvojici ljudi još pružio i veliku priliku.

Podigao je košulju i pogledao ranu. Nije opasna, ali je vrlo bolna i krvavi. Na ranu pritisne vatu i posve mehanički baci pogled prema kanjonu. Ugleda nekoliko jahača. Među njima prepozna jednog čovjeka — Kirbyja Paddena. Steve zajaši i krene prema sjeverozapadu. Ranč ga je tako zaklonio od pogleda jahača. Ovog trenutka nije trebala borba s Kirbyjem Paddenom i njegovim čoporom. Prije no što je ušao u jaruge zastane još jednom, te iza jednog debela baci pogled na ranč.

Dvojica jahača su krenula njegovim tragom. Vjerojatno će vrlo brzo otkriti kojim je usjekom krenuo. O tome će sigurno biti izviješten i Jeremy Mogellan. A tada će početi lov.

Steve krene prema jednom kanjonu. Dvojica tragača ga ugledaju i potjeraju brže svoje konje. Steve je shvatio da je borba već počela. Zaustavi se kod prvog zavoja, teško dišući sjaši s konja, uzme pušku i krene pješice natrag. Zastane kod zavoja. U tom trenutku se pojave dvojica jahača. Bili su

oprezni. Jahali su polako s pravnim oružjem. Steve ih je mogao dobro promotriti iza grmlja što je raslo na strmoj padini.

Nije se čulo o čemu dvojica jahača razgovaraju. No kad jedan od njih okrene svog konja i odjaše natrag, bilo je sve jasno – otišao je po Jeremyja Mogellana.

Drugi čovjek, onaj koji je svojedobno Steveu prepriječio put ka Ambrosu Consul, nestane u jednoj usjeklini. Steve se gorko osmjehnuo, krenuo do svojeg konja i nastavio bijeg.

VI

Kirby Padden je stigao na ranč kako bi porazgovarao s Morgom Shermanom. S njim je stigao i njegov vjerni Indijanac Logan Redman. Kad su na ulazu u kanjon naišli na stražu koju je postavio Sherman, Padden im naredi da ga slijede do ranča.

– Morg Sherman će vam dati neki drugi posao – rekao je Padden tim ljudima. – Neću vas plaćati samo zato da čuvate prilaz ranču.

Oba su se revolveraša odmah složila. Nisu htjela izazivati njegovo neprijateljstvo. Krenuli su za Paddenom. Na ranču su saznali pojedinosti o borbi što se tu odigrala neposredno prije njihova dolaska.

Dvojica jahača Consul-ranča smjesta su opet zajašili konje i odjurili. Kirby Padden je otišao pogledati ranjenike.

No Lefty Starr se više nije osvijestio. Prestao je disati ubrzo nakon Paddenova dolaska.

Morgan Sherman vjerojatno

neće umrijeti – zaključio je Padden. Metak se nije zadržao u tijelu. Kad mu je Padden zavio ranu, Sherman se osvijestio i u nekoliko trenutaka je već bio svjestan svega što se zbilo.

Kirby Padden je stajao uz krevet, nijemo ga promatrajući. Strpljivo je čekao. Sherman napokon muklo izgovori: – Onaj Steve Braddok... Stigao je, a već je sve znao. Ambrose Consul mu je sve ispričao...

– Razumijem – znam već sve – prekine ga Kirby Padden odlučnim glasom. – O svemu sam dobro razmislio. Više neću štiti kradljivce stoke. Neću nastavljati stil Ambrosa Consula. Lefty Starr je mrtav, a to je dobro i za njega i za vas, Shermane. Čim uspete ponovo zajahati, napustite ovaj kraj. Otpustit ću ove ljude Consul-ranča, a dovest ću svoje.

– Jeremy Mogellan će vam odrati kožu, kad čuje za ovo – reče Morg Sherman. – Preko mene ste s njim sklopili ugovor. On i vi ste partneri! Ne možete tek tako izaći iz igre, samo zbog toga što je gusto...

– Ne, ne istupam zbog toga – odgovori Kirby Padden.

– Onda, zbog čega?

– Promijenio sam svoje mišljenje o nekim stvarima – promrmlja Kirby Padden i izađe.

– Približi mu se njegov indijanski kaubo. Logan Redman je najbolji čitač tragova u tom kraju. On će smireno Paddenu:

– Braddok je također ozlijeđen. Poprilično krvavi. Vjerojatno si je upravo stavljao zavoj kad nas je ugledao i pobjegao. Zbog krvi mu se tragovi

mogu dobro pratiti. Ona dva jahača su krenula za njim – u one jaruge uz crvene stijene! – Pokaže preko doline.

Kirby Padden razmisli.

– Pobrinut će se on sam za sebe – reče. – Steve Braddok je još sposoban da se sam izvuče. Krenimo, Logane! Moram prvo ovdje dovesti moje ljude, pa da preuzmemo ovaj ranč.

Uzjaši svoga konja. Sa sedla još jedanput pogleda na jaruge i kanjone iznad ranča. Pomisli na Stevea Braddoka. Da li je teško ranjen? Hoće li se uspjeti izvući?

Sjeti se i Jeremyja Mogellana, s kojim je uz pomoć Morga Shermana, sklopio neku vrstu dogovora. Kako će Mogellan prihvatiti ovaj ras-kid?

Nakon otprilike jednog sata jahanja Steve Braddok otkrije izvor koji je tražio. Umoči maramicu u vodu i pritisne je na ranu. U prvom ga trenu paklen-ski zapeče, no on ipak dobro opere ranu. Zatim je omota čvrstim zavojem.

Bio je već sumrak. Steve si savije cigaretu, zapali je i raz-misli. Što sada?

Premda ranjen, Steve Braddok se osjećao dovoljno čvrst da završi najteži dio svog zadatka. Postojao je samo jedan problem – gdje da pronade Jeremyja Mogellana? Ovo je neprohodan predio. No Steve je znao nekoliko mjesta pogodnih za duže skrivanje. Osim toga, dobar mu je putokaz u traženju bande kradljivaca bio i današnji Mogellanov dolazak

na ručak. Njihov kamp sigurno nije daleko...

Pošto je popužio cigaretu, ispod sedla izvadi pokrivač, prereže ga napola i od jednog dijela napravi krpe kojima će omotati konjska kopita.

Ovdje, u stjenovitim klan-cima, zvukovi potkova se nada-leko čuju. A on se kroz ovaj kraj mora provlačiti poput sjenke.

Kad je završavao pretraživanjem kanjona, kotlina i jaruga bilo je već jedan sat poslije ponoći.

Imo je osjećaj da tim krajem ne jaše usamljeni. Netko ga traži. Toga je postojao sve svjes-niji. Na koji ga način slijede? Nije ostavljao nikakve tragove. Obuzimao ga je neugodan osje-ćaj.

No, sve je postalo jasno kad se pojavila mjesečina.

Ugledao je svoje pratiocce. Imali su i psa. Nije bio veći od lisice, njuškao je uz samo tlo i nije ispuštao nikakav zvuk. Prvi jahač ga je držao na du-gaćkom remenu. Ta se životi-nja potpuno predala praćenju Steveovih tragova.

Steve dohvati pušku. Strpljivo je čekao dok se go-nioci nisu približili na udalje-nost od četrdesetak metara.

Bio je u sjeni jedne stijene, pa ga nisu zamjećivali. Steve ih je vidio dobro, psa također.

Gadao je u psao. Znao je da će ga vrlo teško pogoditi. Mje-sec su povremeno prekrivali sitni oblaci, a pas se prilično brzo kretao.

Opalio je – i uspio! Pas je odskočio i pao na zemlju. Ja-hači su trgnuli svoje konje i

pobjegli u galopu. Steve skrene u prvu jarugu i nastavi u željenom smjeru. Još prije svitanja mora pronaći logor Jeremyja Mogellana. I otkrio ga je.

* * *

Ležao je na južnom rubu nekog proplanka, na kojem je raslo rijetko drveće i grmlje. Čulo se mukanje goveda. Steve je dojahao do drveća, ostavio konja i dopuzao do ruba šumarka. Ugledao je malo jezero, a oko njega nekoliko brvnara. Tu su bili i koral i dakako – goveda.

No ovo zacijelo nije Mogellanov glavni logor – pomisli Steve. Ovo je samo mjesto za žigosanje stoke, na kojem ima i dovoljno vode i trave. Pravo skrovište bande bit će mnogo teže pronaći.

Steve odvede konja dublje u šumu, uzme čuturicu i pušku, te se vrati na rub doline. Legne između dva grma.

Osjetio je iznenada da je strašno gladan. Dobro bi mu došla i šalica vruće, jake kave. Bio je iscrpljen i prozebao. Izgubio je dosta krvi, a stalni bolovi za vrijeme jahanja su ga doslovce smrtili. Ispružio se i promatrao logor.

Izenada začuje neki šum u svojoj neposrednoj blizini. To ga smjesta razbudi. Ali – bilo je prekasno. Dok se okretao, osjetio je na grudima pušcanu cijev.

Pogledao je i ugleda bradata čovjeka, obučenog u kožnato odijelo.

– No, dobro – reče taj. – I tebe smo zgrabili. Jeremy je nagadao da ćeš opet krenuti pred rudo. S Morgom Sherma-

nom si imao prilično sreće. Ali ne može se imati dva puta ista sreća. Ponekad se mora upasti u stupicu.

Ovaj čovjek je bio vrlo opasan. Bio je iskusan traper, koji je krenuo stanputicom te mu je jedini izlaz bio da se pridruži bandi. Steve ga je poznavao, kao i većinu članova Mogellanove družine. Bio je to Joe Longridge.

Krenuo je ispred Longridgea, osjećajući stalno pritisak cijevi u leđa. Kad su stigli do logora, kuhar je upravo dovršavao kavu. Bila su tu još trojica. Ni jemo su promatrali Stevea.

– Sjedni – reče mu Joe Longridge.

* * *

Dali su mu šalicu kave i dvije tople palačinke.

– Vidiš, mi nismo baš neprijateljski raspoređeni – reče mu kuhar. – Mislim da će i Jeremy Mogellan biti tako raspoređen. Zapravo, kod njega se nikad ne zna.

Iako mu je vruća kava prijala, Steve bi se je drage volje odrekao. Zjenice su mu se raširile kad je iz jedne od koliba izašao još jedan čovjek. Bio je to Linc Daniels. Svoje iznenadnje je dobro odglumio.

– Zdravo, Steve! – reče. – Dakle, svijet je zbilja malen, zar ne?

Steve lagano klimne.

– I ti pripadaš ovima, Linc? – upita. – Cijelo si vrijeme pripadao njima, a ja sam ti vjerovao.

Linc Daniels pride vatri i sagne se.

– Život na ovom svijetu – reče on – prilično je nepravedan za momka poput mene,

koji želi biti slobodan i jahati kuda mu srce zaželi.

Napuni si šalicu kave.

— Ja zapravo ne pripadam ovoj družini — nastavi pijuci vruću kavu. — No momak poput mene, koji teži da može uvijek pristupiti svakoj vatri u ovom divljem kraju, mora biti strogo neutralan. Ovdje sam među prijateljima. Ti si također moj prijatelj. Žao mi je što su te uhvatili u stupicu. Položaj u kojem se nalaziš nije ništa lakši od onog u kojem sam bio ja okružen Paddenovim ljudima. Tvoj sam dužnik. Svojedobno si ti mene izvadio iz klopke, a sada ću, čini se, morati ja tebe...

— Hej, amo oprezno, Linc! — prijeteći će Joe Longridge, koji je sjedio na drugom kraju vatre držeći pušku nadohvat ruke. Ostali se nacere. Jedan od njih uzjaši da bi pogledao što se događa sa stokom. Postala je nemirna.

Steve Braddok promotri bandite. Joe Longridge je zacijelo najopasniji od njih. Ali i kuhar djeluje poput nekog tko dobro barata revolverom. Svoje je oružje zataknuo za pojas prijavih kariranih jahaćih hlača. On je bjegunac iz jednog od gradova na istoku Amerike. Pripadao je tipovima koji se brzo prilagodeju sredini u kojoj žive.

Ostala dva momka tipični su kradljivci stoke. Nekadašnji kauboji, koje je želja za bržom i lakšom zaradom dovela u ove vode.

— Budi oprezan, Lincolne Danielsu — ponovi nekadašnji traper.

Linc Daniels se nasmiješi. Steve, koji je s Lincom bio u

istoj četi za vrijeme rata, odmah pročitao izraz u sivim očima svog prijatelja.

Da, oni su prijatelji... još uvijek! Steve je shvatio da će mu Linc pomoći.

— Ja sam oprezan poput miša koji je jednom ušao u mišolovku i izgubio pola repa pri izvlačenju — nasmije se Linc Daniels. — Ali sam i protiv laži. Netko je rekao da će Jeremy Mogellan biti prijateljski raspoložen prema Steveu. To je laž. On će biti pakleno neprijateljski raspoložen. Na kraju krajeva, on je izgubio svog miljenika, zlaćanog Leftyja Starra, izgubio ga je makar je naredio Morgu Shermanu da ga čuva kao zjenicu oka svoga. Jeremy Mogellan će vrlo bolno prihvatiti gubitak Leftyja i zbog toga će htjeti odrati kožu mom prijatelju Steveu Braddoku. To je, uostalom, svima poznato.

— Ti ćeš se morati brzo opredijeliti — primijeti oprezno Joe Longridge. — Za svaku se stvar mora platiti određena cijena.

Linc Daniels klimne glavom. U međuvremenu je savio jednu palačinku i počeo je žustro žvakati.

Steve je razmišljao. Bio je ponešto zbunjen.

— Linc, zbog čega je Kirby Padden želio tvoj skalp?

— Bio sam jedini čovjek koji ti je mogao ispričati kako je on došao do Reve — odgovori Linc. — Njegov Indijanac je otkrio da se između Consularanča i Jeremyja Mogellana odvija prilično živahna trgovina. Neposredno nakon toga sam prisluškivao jedan razgovor Reve s Kirbyjem. Slučajno su se sreli na mjestu blizu ko-

jeg sam pecao pasturve. Tada sam čuo na koji ju je način prisilio na brak. No Indijanac je otkrio da ih je netko prisluškivao. Taj je Indijanac najbolji čitač tragova od svih koje poznajem. U odnosu na Logana Redmana Joe Longridge je obična slijepa squaw. Tako je taj crvenokožac otkrio i tko je prisluškivao. Od tog mi je trenutka Padden bio na tragu. Ali uhvatiti me nije mogao. Steve, on je preko Morga Shermana sklopio neku vrst ugovora s Jeremyjem Mogellanom. Dopustio im je da i dalje gone ukradenu stoku preko Consul-ranča, ukoliko...

– Začepi gubicu, Linc Daniels – prekine ga oštro Joe Longridge. – Ne trebaš mu baš sve gurati pod nos.

– A zbog čega ne? – naceri se Linc. – Vrlo je zanimljivo kako je Kirby Padden prisilio Revu Consul da se uda za njega zbog toga što njen otac održava veze s kradljivcima, a da bi, pošto dođe na mjesto njenog oca, nastavio isti posao. To je vrlo zanimljivo, zar ne?

Podigne se, krene do potoka i temeljito se umije, a zatim ude u brvnaru. Izade s nekim zavežljajem te krene prema koralu u kojem je stajao konj kojeg je dobio od Stevea. Osedla konja i pričvrsti zavežljaj.

Kad je zajahao, upita ga Longridge suho:

– Kamo si krenuo Linc?

– Jahat ću malo tamo – pa onda negdje drugdje – odvratila Linc. – Ponekad ni sam ne znam kamo ću. Često mi to tek na putu sine. No ipak, brzo ću se vratiti. Idem najprije po Steveova konja koji je ostao gore, u šumici.

Nakon tih riječi odjaši polako preko doline i nestane u šumi.

Ljudi se zagledaše za njim.

Tada će kuhar:

– Sto mu gromova, taj se momak nikad neće naučiti laganju. Uvijek misliš da je sve što on kaže najobičnija šala, prazno čavrljanje. No ubrzo shvatiš da je on vrlo čvrst i da je bolje kloniti se prepirki s njim. A on je prijatelj ovoga ovdje. – Kuhar pokaže palcem na Steve Braddoka.

Joe Longridge će tiho:

– Lincoln Daniels nije ni kakva budala. Njemu je poznato da ne može istovremeno sjediti na dvije stolice. Osim toga, mi smo nadmoćniji.

Steve je šutio. Potcjenjivao je Jeremyja Mogellana. No Mogellan njega nije potcijenio. Mogellan je shvatio da će se on pokušati prikrasti ovom logoru. Zbog toga je, za svaki slučaj, postavio svog trapera u zasjedu.

– Imam dojam da me Mogellan dobro poznaje – pomisli Steve. Sagne se naprijed i iz velikog lonca zgrabi još jednu šalicu kave. Ljudi su ga promatrali. Jedan od njih ustane:

– No, trebali bismo obaviti i malo posla. Ukoliko ne žigosmo nešto stoke, Jeremy će biti veoma ljut. Neće ga moći smiriti ni ova dobra lovina.

Krene prema koralu da bi uzeo jednoga osedlanog konja. U tom se trenutku na rubu livade pojavi Linc Daniels, vodeći za sobom i Steveova konja. Jahao je pored jezera, prema logoru. Prošao je mimo jahača koji je krenuo prema stoci i polako se približavao vatri.

Tri muškarca su ga promatrala. Nisu vjerovali da će išta riskirati. Jer pri ovakvom rasporedu snaga njegovi su izgledi bili više nego bijedni. Ali nisu ga dovoljno poznavali.

Steve Braddock ga je bolje poznao. Linca Daniela bi katkad uhvatilo čudno raspoloženje, u kojem bi bio spreman i na bezumne akcije. U tim je trenucima mogao sa dvije osmice u ruci kao od šale izblefirati svoga kartaškog partnera koji ima čak tri kralja... No takav je Linc Daniels samo ponekad.

Steve ga pogleda i odmah mu je bilo jasno da je Linc spreman na rizik.

Prilika mu se činila prilično dobra. Imat će posla samo s trojicom ljudi. Dva jahača, koja su otišla do stoke, već su dovoljno daleko. Steve se opet malo podigne kako bi treći put napunio šalicu kavom.

Zamijetio je da je traper Joe Longridge napet i da se sprema dohvatiti pušku. Taj je stari lisac znao nanjušiti opasnosti.

No preostala dvojica bandita još su potpuno opuštena. Mirno promatraju Linca Daniela, koji se zaustavio pokraj vatre. I tada je počelo.

Linc Daniels munjevito šmugne iz sedla i nestane iza konja. U tom skoku je već izvuкао i revolver. Ljudi su kriknuli. Joe Longridge zgrabi svoju pušku. No Steve Braddock baci na njega lonac pun kave. Sve se zbilo u sekundi.

Vruća tekućina polije Joe Longridgea. Steve Braddock se baci na njega, računajući da će se Linc uspjeti obračunati s ostalom dvojicom koji su upravo potezali oružje.

Steve stegne Longridgea, podigne ga i tresne o zemlju. Traper je ostao ležati. Steve dohvati njegovu pušku i u tom trenutku se začuje pucanj i jedna kugla prošiša tik uz njega. No to je bio posljednji kuharev metak. Linc je dovršio svoj zadatak – sredio je obojicu bandita.

Dvojica jahača koji su se bili udaljili k stoci, sada su opet brzo jahali prema logoru. Linc Daniels počinje divlje i gotovo likujući:

– Kao u starim dobrim vremenima! Evo još posla za nas!

Steve pogodi jednog od jahača. Drugi okrene konja i dade se u bijeg. Steve ga naci-lja, no u tom se trenu začuje pucanj i Steve osjeti bol u desnoj nozi. Okrene se. Pucao je Joe Longridge. Iako ga je Steve tako snažno tresnuo o zemlju da se svaki drugi čovjek dugo ne bi mogao pokrenuti, Longridgeova nesvijest je trajala vrlo kratko. Izvukao je Steveov kolt, koji mu je oduzeo još pri zarobljivanju i pucao. Drugi pucanj prode kroz Steveov rukav. Tada opali i Steveova puška i Joe Longridge se sruši.

Linc Daniels izroni iza konja. Njegov se revolver još dimio. Reče promuklo:

– Za ove je pakao otvoren.

Osvrne se unaokolo i reče teško dišući:

– Jedan je pobjegao. Taj će sve javiti Jeremyju Mogellanu. No, kako si, Steve?

Klekne uz Stevea, koji se ispružio na travi. Osjećao je jake bolove u stegnu. Kugla se zadržala u mesu. Znao je da je ova druga rana znatno ozbiljnija od prve. Ova ga ozljeda može stajati života...

Linc Daniels razdere Steveovu nogavicu i pogleda ranu. Podveže mu nogu uz pomoć kožnog ramena.

– Moram osedlati drugog konja i spremiti još neke stvari – obrati se Steveu.

Steve izgubi svijest. Trajalo je to samo minutu, no sad kad je bio opet budan, bol je postaja još jača. Linc Daniels je klečao uz njega i povezivao ranu. Čuo je Lincov glas:

– Dobro, to sam povezao. A sada moraš u sedlo, mister! No, kreni! Ili ćeš radije pričekati Jeremyja Mogellana? Ja sasvim sigurno neću! Hajde, Steve, naprijed!

Uspravio se uz Lincovu pomoć. Sad, kad je stajao na nogama, zacrnilo mu se pred očima i uhvatila ga vrtoglavica. Bolila ga je cijela desna strana tijela, a ta se bol pri svakom pokretu toliko pojačavala da mu je oduzimala dah.

Zastenjao je dok mu je Linc pomagao da zajaši. Linc ga priveže za sedlo, te krenu. Steve je bio opet u nesvijesti...

VII

Stigavši u Valley City, Kirby Padden je oklijevao jedan trenutak. Zatim se okrenu svom Indijancu i reče:

– Reci liječniku neka krene na Consul-ranč i pogleda Morga Shermana.

On sjaši pred hotelom i krene prema Revinoj sobi. Reva ga je već opazila s prozora. Smjestila se u sobu čija su vrata vodila do sobe njenog oca.

– Kako mu je? – upita uljudno Kirby Padden.

– Još nije pri svijesti. A što

si ti uradio, Kirby? Htio si otpustiti Morga Shermana i pobri-nuti se da...

– Steve Braddock me ponovo pretekao – prekine je Kirby Padden s gorčinom u glasu. – Stigao je tamo prije mene i sukobio se s Morgom Shermanom i opasnim Leftyjem Starrom. Ispričao joj je sve istim riječima kao da govori nekom svom partneru, drugaru. Vidjelo se da mnogo drži do njenog mišljenja.

Uspjela me je promijeniti, mislio je Kirby pri tom. Ukazala mi je put kojim mogu doći do njenog srca. Želi da je osvojim postajući čovjek vrijednih osobina. Završio je opis borbe:

– Steve Braddock je lakše ranjen i nestao je u divljini. Mislim da je sposoban pobri-nuti se sam za sebe. Sutra ću ujutro krenuti s mojim ljudima na ranč tvoga oca i srediti cijelu situaciju. Morg Sherman će biti isključen iz igre. Tako će i Jeremy Mogellan napokon shvatiti da je njegovo vrijeme prošlo.

Promatrala ga je ozbiljno, a tada se nasmiješila. U smiješku je bila sadržana toplina, povjerenje prvi put – zbiljska sklonost. Osjetio je to.

– No, ako je Steve Braddock ozlijeđen i ako bježi – rekla je – ovo je pravi trenutak za tebe. Steve se borio protiv Morga Shermana i Leftyja Starra. Starr je bio jedan od Mogellanovih ljudi. No ti si bio dužan očistiti Consul-ranč. Umjesto tebe je to uradio Steve. Sada si ti na redu, Kirby! Zaštititi Steveov ranč! Budi onaj veliki čovjek koji je u stanju štiti cijelu dolinu, onaj koji

može zaustaviti i pobijediti divlju bandu.

Kirby klimne glavom i ostane koji trenutak zagledan u pod. Reva mu pride. Zagrlj ga, uzdigne se na prste i poljubi ga. On nije ni pokušao od nje dobiti više nego što je ona hila spremna dati. Njen je poljubac u ovom trenutku bio najljepši poklon.

Okrenuo se polako i krenuo prema vratima. Tamo se zadržao i rekao trome:

— Reva, nisam u stanju shvatiti kako sam mogao biti onakav prema tebi. Da te na silu uvučem u brak! Mislim da ću se zbog toga morati stidjeti cijelog života. Neću se riješiti osjećaja krivnje.

Ona mu ponovo pride.

— Taj osjećaj će te napustiti čim napraviš nešto veliko i neobično u svom životu.

On je pomiluje po kosi svojom snažnom rukom. Zatim izade.

* * *

U kasno poslijepodne skupio je Kirby Padden šestoricu svojih najboljih ljudi. S njima i Indijancem Loganom Redmanom krenuo je prema Consul-ranču da ga napokon preuzme. Čim su zašli u kanjon, začu se pucanj. Metak je, očito, bio samo upozorenje.

Kirby Padden se zaustavio. Nije prošlo mnogo vremena a iz kanjona stigne doktor Neel Crowton u svojoj laganoj kočiji. Zaustavio se uz jahače, napravio kiselu grimasu i rekao:

— Nemojte ići tamo, Kirby! Jeremy Mogellan je zauzeo ranč. Čuo je od Morga Shermana da ste protiv njega. Cijela banda je u potrazi za Ste-

veom Braddokom. Mogellan je prilično divlje raspoložen. Branit će Consul-ranč od svakog napada. A Morg Sherman će moći ustati za dva ili tri tjedna.

Liječnik je još jednom značajno pogledao u Kirbyja i krenuo u grad. Padden je shvatio što znači taj pogled. Doktor je za vrijeme previjanja zacijelo čuo još neke stvari. U svom je bijesu Mogellan sigurno sve ispričao. O tome kako ga Kirby Padden napada s leđa nakon njihova dogovora po kojem je Consul-ranč i dalje trebao biti otpremna stanica za ukradenu stoku. Doc je sigurno čuo mnogo toga. Jer u njegovom se pogledu mogla pročitati i prilična doza prezira.

Nekad sam vjerojatno bio lud — pomisli Kirby. Bio je sada još zahvalniji Revi na njenim pokušajima da ga promijeni. On se okrene u sedlu i obrati se svojim kaubojima.

— Nadite dobro skrovište za logor. Udobno se smjestite i nikog ne propuštajte — ni u kanjon ni iz njega. U prvo će vrijeme koristiti to što će momci na Consul-ranču vjerovati da ćemo u kojoj od slijedećih noći pokušati sreću. Nevada, ti ćeš sa mnom i Loganom.

Nevada je omalen momak, prilično žilav i naborana lica.

Kirby Padden i njegova dva pratioca jahali su sve do ponoći. Tada su se smjestili u zaklon grmlja, a čim je svanulo nastavili su put. Jahali su po okolnim rančevima, no svugdje su nailazili na nesklonost i odbijanje. Nijedan od tih malih rančera nije želio da mu se pridruži u borbi protiv Jeremyja Mogellana.

Rančer Jim Brewster je svoje odbijanje izrazio najjasnije. Toga je sunčanog jutra sa svoje verande rekao Kirbyju Paddenu:

– Prekasno je, Kirby! Ti si cijelo vrijeme iz prikrajka promatrao kako nas banditi sve više oštećuju. Često smo ti govorili, kad bismo te susreli, da se moramo udružiti i da nam je tvoja pomoć neophodna. Ti si najveći rančer u ovom kraju. Za tebe jaše dva tuceta ljudi. Ti nikad nisi pokazao zanimanja za naše molbe. Ne, Kirby, s tobom više nitko ne želi jahati. Za ono nekoliko goveda koje još imamo ne isplati se boriti. A osim toga – mi ti ne vjerujemo! Ti si tu zato što su sada u pitanju tvoja stada. Svaki se čovjek mora brinuti sam za sebe – to su uvijek bile tvoje ponosne riječi.

Kirby Padden odjaše šuteći. Oko podneva je stigao do SB-ranča.

Tamo je Fred Stonebreaker upravo tovario na kola alat, deke i hranu. Čim je ugledao tri jahača kako prilaze, dohvatio je pušku i stavio je ispod pazuha.

– Padden, što vi tražite ovdje? – upita.

– Zar praznite ranč, Stonebreaker? – upita Padden nemarno.

U Stonebreakerovim očima zasija ljutina.

– Oni banditi – reče. – Jutros su teško ranili Vancea Pilldarlicka. To je bila prava bitka. Nakon toga su uništili kotače za navodnjavanje. Znae li vi, Padden, što to znači za SB-ranč kad nema navodnjavanja? Trebat će dva do tri tjedna dobrog posla dok ih

opet ne osposobimo. A do onda – na Braddokovim će livadama presušiti sva pojilišta. Njegova će stoka ostati žedna... No zašto ja toliko pričam! Imam mnogo posla, mister! A vas molim da radije napustite ove pašnjake! Steve Braddoku, a ni njegovom predradniku Lonestaru neće biti milo da vas vide ovdje.

– Možda stvarno neće – odvrati Kirby Padden i odjaši sa svojim pratiocima prema Creeku. Tamo su ih šutnjom dočekali Alamo Lonestar i oba Mulberryja.

– Idite k vragu, Padden! – ledenim će glasom Lonestar.

Kirby Padden krene do obale potoka i pogleda jedan od kotača za navodnjavanje. Bio je potpuno uništen.

Lonestar reče ponovo:

– Idite k vragu, Padden! – Njegov glas je još hladniji, ali s prizvukom ljutine. Na tom se Teksašaninu odmah vidjelo kad je bio spreman za tučnjavu.

Kirby Padden podigne ruku i pokaže indijanskim načinom da želi mir – rukom načini zamah od prstiju prema Lonestaru.

– Sada moramo biti skupa – reče. – Steve se sklonio negdje u kanjonima od Mogellanovih ljudi. Ranjen je. To što su vama uništili sprave za navodnjavanje ima točno određeno značenje. Žele vas nečim zaposliti, tako da ne možete nadgledati stoku...

– Kome vi to pričate, Padden? – upita tvrdo Lonestar. – Ne mislite valjda da mi sami nismo u stanju ponešto shvatiti?

– Na mom ranču imam dva

kovača – reče Padden tiho. – Želio bih da vam pomognu. Poslat ću ih, a vi nemojte biti preponosni. Prihvatite ovu malu pomoć.

Lonestar ga je gledao nepovjerljivo. Tada reče Jerry Mulberry s gnušanjem:

– Alamo, ovaj čovjek ima u svom rukavu i nekakvog petog asa. Ja mu ne bih vjerovao.

Alamo Lonestar odmahne glavom i prede polako prstima preko svojih svijetložutih brkova.

– Padden, kako to mislite?

– upita on rastežući riječi.

Kirby Padden je oklijevao. Tada promrmlja:

– Izvojevao sam jednu pobjedu, koje se sada stidim. Nemam više ništa protiv Stevea. Promijenio sam neka svoja mišljenja. Steve mi je borbom s Morgom Shermanom i Leftyjem Starrom oduzeo jedan posao. Stigao sam prekasno. Steve je sada negdje u klopki a ja mu želim pomoći. I ukoliko se uskoro ne pojavi, prejahat ću cijeli ovaj kraj da ga izvučem. A ukoliko Jeremy Mogellan dođe u krađu goveda, borit ću se protiv njega. Bit će mi tada sasvim svedjedno čija je stada napao.

Pošto je ovo izgovorio, svi su ga nijemo promatrali. Lonestar je već pogadao razlog Paddenove nagle promjene.

Ipak upita:

– Da li vam je Reva rekla da morate pomoći?

– Steve je želio da se iskušamo u borbi pištoljima – odvratiti Kirby. – Reva je imala revolver pri sebi i uperila ga je u Stevea. Rekla mu je da ne želi postati udovicom i Steve joj je obećao da se neće boriti sa

mnom. To je razlog zbog kojeg mu sada pomažem. Možeš li to razumjeti, Lonestar?

Alamo je dugo razmišljao. Tada klimne glavom.

– Da, sada razumijem – promrmlja. – Primit ćemo pomoć – složi se.

VIII

Bilo je to najteže putovanje u životu Stevea Braddoka.

Metak u nozi će me još i ubiti! Ta ga je misao progonila u trenucima dok je bio pri svijesti.

Još jedanput se zaustaviše. Steveovo lice je bilo izobličeno od boli. Linc izvadi čuturicu, otvori je i pruži Steveu. Steve potegne obilan gutljaj i vrati je Lincu. U tom mu trenutku ponestane daha. Očekivao je neko snažno piće, ali ovo je bilo više nalik na sumpornu kiselinu.

– Aah, što je to? – promuca hvatajući zrak.

– Ovu tekućinu pravi jedan od mojih prijatelja – objasni Linc. – To je vatrena voda iz Mjesečeve doline. Prava medicina, moj mladiću. Želiš li još jedan gutljaj?

Steveovi bolovi su tako jaki da bi smrvili i najsnažnijeg čovjeka. No nakon ovog gutljaja osjetio se doista bolje. Potegne još jedan gutljaj. I makar mu je sada već bila poznata jačina te tekućine na oči mu navru suze, ali bude mu bolje. Paklenska je rakija izazvala ugodan osjećaj. Osjetio je kako ga obuzima polupijanost, koja mu je ublaživala bolove. Još jednom nagne čuturicu.

– Ti si zbilja jak čovjek – progovori Linc gledajući ga. – Pa tebi suze samo oči. Da li ti

je sada bolje? Možemo li krenuti?

— Ja sam dvoglavi div — promrmlja Steve prilično teško. Jezik mu se već zapletao.

Linc Daniels ga brižno pogleda i spremi čuturicu u sedlo. Krenuše dalje. No nakon nekoliko minuta Steve počne pjevati.

— Steve, zaveži — ljutito će Linc. — U ovom kraju ne smijemo rikati! Ili ćemo uskoro upasti u stupicu.

Steve Braddock je nekako uspio shvatiti Lincove riječi. Ušutio je. Bio je potpuno opijen, a to mu je ublažilo bolove tako da je čak i jahanje dobro podnosio. Izgubio je pojam o vremenu i orijentaciji. Kamo ga to vodi Linc Daniels? Uskoro opet izgubi svijest.

Kad je ponovo otvorio oči, shvati tri stvari: 1. Više nije bio u sedlu već je ležao u jednoj pećini. 2. Noga ga je boljela tako da mu se činilo da mu u rani netko okreće indijansko koplje. 3. Tresla ga je jaka groznica.

— Nikako ne uspijevam izvaditi kuglu — začu Lincov glas pored sebe. — Sada nam trebaju dugačka, tanka kliješta, koja ima liječnik. Kugla se negdje čvrsto zaglavila. Steve, da li možeš shvatiti moje riječi?

— Gdje se nalazimo? — upita Steve.

— U jednoj pećini u starom početnom koritu — odgovori Linc. — Do Valley Cityja imamo još dvadesetak milja. No bliže te ne mogu dopremiti. Sve putove već kontroliraju oni banditi. Stisni malo zube, momčino. Polit ću ti ranu s malo one vatrene vode. Možda

ćemo uspjeti zaustaviti tu upalu.

Linc nije štedio rakije. Steve osjeti kako alkohol bolno gori u rani.

— A sada popij još jedan gutljaj — reče Linc. — Pored tebe ću ostaviti bocu s vodom. I tvoje oružje. Steve, ne znam kada ću se uspjeti vratiti. Možda tek za dvadeset ili trideset sati...

Bili su rani jutarnji sati kad se Debbie Callaghan probudila. Ili bolje je reći — kad ju je probudio stisak nečije ruke na ustima. Ukočila se. Bila je uplašena.

Jedan joj muški glas reče tiho:

— Nemoj se plašiti, Debbie! To sam ja, Linc Daniels.

Makne ruku s njenih usta.

— Što ovo ima značiti? — upita ona. — Zar si u posljednje vrijeme počeo nasilno ulaziti u ženske sobe?

— Steve je ranjen, pa sam ga smjestio u neko sklonište — počne Linc brzo. — Metak je još u nozi i trebaju mi doktora kliješta da ga izvadim. Kad sam išao prema Powder Valleyju, učinilo mi se da me netko slijedi. A ni ovdje u gradu nije baš najsigurnije. Banditi znaju da je Steve ranjen. Drugi put! Prvo sam ga morao smjestiti na sigurno. Tada su već svi putovi bili nadgledani, a ne bi me čudilo da kontroliraju i liječnika. Debbie, svog sam konja ostavio u jednom starom štaglju na rubu grada. Trebaju mi jedna doktora kliješta — dugačka, oštra, ali i čvrsta. Osim toga, treba mi

i vata, zavoji, neko sredstvo protiv upale...

— Linc, sve ću ti to pribaviti — reče Debbie. — Dobro je što si navratio k meni.

— Oduvijek znam da si slaba prema Steveu — kazao je Linc. — Vidi se to iz načina kako ga promatraš i kako razgovaraš s njim. U tome sam ti uvijek želio puno sreće.

— Idemo u kuhinju — reče ona. — Napraviti ću doručak, a nakon toga ću krenuti do doktora i nabaviti što nam je potrebno. U gradu je nekoliko nepoznatih ljudi. Vjerojatno pripadaju Mogellanovoj bandi. Linc, misliš li odjahati dok je još dan?

— Ne — odvrati on. — Dok je dan ne mogu izaći iz grada nezamijećen. Steveu je prilično loše. Ima groznicu i paklene bolove. No, na žalost, k njemu mogu krenuti tek u noći. Imaš cijeli dan vremena da pribaviš stvari koje nam trebaju. I nešto hrane! Hoćeš li uspjeti?

— Za Stevea ću uraditi i mnogo više — odgovori ona.

Za dva sata Debbie otvori svoj dućan kao i uvijek. Malo poslije na vrata stavi natpis da je otišla u kupnju.

Na to su njeni kupci već i prije bili naviknuti. Na verandi ispred saluna sjedio je neki neznanac, koji je grickajući čačalicu nadmeno promatrao zbivanja na ulici. Debbie je stigla u trgovinu gotovo istodobno kad i liječnik. To je i očekivala — znala je da doktor Neels Crowton u to vrijeme obično dolazi po svoju dnevnu porciju cigareta. On je uljudno poz-

dravi i počnu razgovor. Gledano izdaleka činilo se to kao najobičnije časkanje starijeg čovjeka s mladom djevojkom.

Debbie se smijala, tako da se činilo kao da prepričava neku šaljivu dogodovštinu. Zapravo mu je pričala o Steveovu stanju. Liječnika je zamolila da joj se pridruži i svojim smijehom kako bi odvratili pažnju promatrača iz Mogellanove bande. Doktor je prihvatio igru.

— Sve neophodne stvari — reče — složiti ću u jednu platenenu torbu, a večeras ću je ostaviti uz stražnja vrata na mojoj kući. No da li je taj Linc Daniels u stanju obaviti sam sve oko ozljede?

— Ja ću odjahati s Lincom Danielsom i pobrinuti se za ranu. Imala sam tek šesnaest godina kad sam prvi put morala liječiti ranjenike u ratu. Bila sam medicinska sestra u vojnoj bolnici. Za vrijeme bitke kod Appomatoxa liječila sam i svoja dva brata. Nisam ih uspjela spasiti, ozljede su bile preteške. No možda uspijem spasiti Stevea.

Doktor je bio ozbiljan. Promatrao je ovu neobičnu djevojku i znao je da mu je sada ispričala ono što nitko u ovom gradu nije znao. Poznavali su je samo kao vještu krojačicu, koja je stigla u grad odmah nakon rata.

— Sretno, Debbie — reče. I tada se razdvoje, naoko vrlo veseli.

Debbie je izašla iz trgovine s velikim zavežljajem. Pred Longhornovom gostionicom su sada stajala tri stranca. Promatrali su je.

Debbie se prisjeti Lincovih riječi. Ta su ga trojica vjerojatno slijedila. Sad ga traže po gradu. Vjerojatno će pronaći i njegova konja u starom štaglju. I tada tog konja neće više puštati iz vida. Pod bremenom takvih misli ona nehotice uzdahnu. No brzo se uspravi. Pogledom slučajno preleti prozorama hotela. Na jednom od njih ugleda Revu Padden.

Reva joj majhne. Bio je to poziv kojim je molila Debbie da dođe k njoj.

Ona je oklijevala. Ponos joj nije dopuštao da pođe k Revi. No tada shvati da Reva vjerojatno ne može izaći zbog svoga bolesnog oca. Odlučila je krenuti u hotel. Reva joj otvori vrata sobe i reče odmah:

— Oprostite mi, Debbie, što sam vas molila da dodete gore. Ali zbog oca ne mogu napolje. Mislim da je ipak neophodno da malo popričamo.

— Vjerojatno bi to bilo dobro — promrmlja Debbie. — Odmah da znate, Reva, ja vas ne optužujem što ste ostavili Stevea Braddoka. Jednostavno ga niste dovoljno voljeli da bi zbog njega žrtvovali svog oca...

— Vidim da vam je prilično toga poznato — prošapta Reva. — No sve se izmijenilo, Debbie. Ispričat ću vam.

I tako je Debbie čula čudnovatu priču o velikoj promjeni u Kirbyju Paddenu.

— No još ga ne volim — završila je Reva. — Ipak, nadam se da ću jednog dana moći biti sretna. Ne sumnjam u njegovu ljubav prema meni. Samo su njegova shvaćanja bila iskrivljena. Mislim da ću uspjeti upravljati njime, da ću uspjeti

utjecati na njega kako bih ga popravila i...

— Shvaćam vas, Reva — reče jednostavno Debbie, a u njenom je pogledu nestajalo čuđenja.

— Kirby će se boriti protiv Jeremyja Mogellana, a u korist cijeloga ovog kraja — doda Reva. — Borit će se tako dugo dok ne povrati povjerenje ljudi, dok mu ne počnu pomagati i dok Steve Braddok...

— Da, Steve Braddok! — Debbie uzvikne. Tada i njoj opširno opiše situaciju u kojoj se nalazi Steve. Znala je da može vjerovati Revi, da ona želi pomoći.

— Krenut ću s Lincom Danielsom do Stevea — reče na kraju. — Međutim, neće nam biti lako izaći iz grada ukoliko budemo morali tražiti konje. Trebaju nam dva konja koja bi nas čekala na otprilike pola milje od grada. Tada...

— Pobrinut ću se da vas čekaju konji — reče Reva. — Dovest će ih s ranča.

Dogovorile su se za mjesto gdje će ih čekati konji. Debbie ustane i krenu prema vratima. Još su se jednom pogledale:

— Reva, vi ste veća žena no što sam mislila — promrmlja Debbie. — Želim vam da budete sretni uz Kirbyja Paddena.

Dan je prošao bez ikakvih nezgoda. Ipak, nepoznati jahači su se još vrzmali po gradu. Bilo je očito da liječnikovu kuću drže na oku. U poslijepodnevnim su se satima čule neke novosti. Pričalo se kako je Kirby Padden poslao ljude sa svog ranča da pomognu po-

pravljati kotače za navodnjavanje na SB-ranču. I da je SB-ranč tu pomoć prihvatio!

Pričalo se da je Kirby Padden sakupio sve svoje ljude, te da su zatvorili put do Consul-ranča. Tvrdilo se da će Paddenovi ljudi uskoro napasti Consul-ranč.

O tome se mnogo razgovaralo. Svi su bili zbunjeni novim načinom ponašanja Kirbyja Paddena. Ujedno su se pitali: gdje je Steve Braddok? Nemir i napetost su u malom gradu sve više rasli. Stalno su stizali jahači s okolnih rančeva. Svi su htjeli pravovremeno saznati novosti i o njima popričati sa svojim susjedima.

Prije no što se smrknulo, Jim Brewster je spremno govorio:

— Meni su banditi ukrali više od dvije tisuće goveda, gotovo cijelo moje stado. Kad bih znao da ću nešto od toga dobiti natrag, odmah bih krenuo s Kirbyjem Paddenom i njegovim ljudima.

Navečer je Debbie vodila bitku s Lincom Danielsom. On je smatrao da je njena ideja da krene s njim prevelika ludost. Debbie je nabrajala:

— Prvo — znam o ranama od metka gotovo toliko kao i pravi liječnik. Drugo — poznato mi je mjesto gdje nas čekaju konji. Do svojega konja, kojeg si sakrio u štaglju, sada sigurno ne možeš doći. Tamo te sigurno već čekaju. I treće — žena može mnogo bolje njegovati ranjenika. Mogu jahati kao i bilo koji muškarac. Znam upotrijebiti i oružje. Linc, moraš me povesti! Moraš!

U njenom je glasu zazvučilo očajnički zahtjev. Bila je uporna.

— Ukoliko me ne povedeš, morat ću vas sama potražiti...

— Dobro, povest ću te — reče on promuklo. — Obuci se kao muškarac.

IX

U prednjem dijelu Debbie-nog dućana ostavili su gorjeti petrolejku, a oni su se izvukli kroz dvorište i nakon nekoliko minuta stigli do liječnikove kuće. Znali su da je doktor sada u Longhornovom salunu, gdje pije svoju uobičajenu večernju čašicu. Debbie je ostala u sjeni zida, a Linc krene po torbu. Kretao se oprezno. Bilo je ovdje mnogo mjesta pogodnih za zasjedu. U ruci je držao revolver.

Torbu je ugledao na mjestu gdje je liječnik i obećao — na kućnom pragu. Odlučio je. Tu torbu mora dohvatiti, pa neka stoji što stoji! Došao je do vrata i dohvatio torbu lijevom rukom.

U tom se trenutku iza ugla kuće začuje snažan muški glas:

— No dobro, i tebe smo upecali! Linc Daniels, nemoj se micati! Ukoliko ne uradiš kakve gluposti, neće ti se ništa dogoditi. Trebamo te. Bez tebe ne možemo doći do Stevea Braddoka. Dakle...

Začu se pucanj i čovjek umukne. Bila je to Debbie. Osim ostalog prtljaga uz nju je bila i Lincova vinčesterka. Otišla je do kraja zida i pucala u čovjeka iza ugla.

Učinila je to ne oklijevajući. Mislila je pri tom samo na Stevea. Ukoliko Linc sada ne stigne do njega, nitko mu više neće moći pomoći.

Nije znala da li je pogodila čovjeka. Pucala je što je brže mogla. Iznenada se kraj nje stvori Linc, noseći torbu.

— Brzo, Debbie, brzo!

Počeli su trčati. Stigli su do nekog voćnjaka, čije im je drveće pružilo dobar zaklon. No iza njih nije nitko pucao. Činilo se da ih nitko i ne slijedi. Debbie i Linc nastaviše što su brže mogli. Debbie je vodila.

U jednom šumarku nadoše privezana dva konja. Reva Padden je održala riječ. Debbie i Linc uzjahaše. Sada Linc preuzme vodstvo. Kao u nekom čudu, ostadoše neotkriveni.

Negdje oko ponoći stigli su do strme obale Old-Squaw-Creeka. Linc Daniels krene naprijed. Očito je ovaj kraj poznavao kao vlastiti džep. Tada reče:

— Sada ćeš morati pokazati što možeš, djevojko! Morat ćemo provesti konje ovom uskom stazicom. Ukoliko se nešto loše dogodi, skoči daleko prema potoku. Tu je voda dovoljno duboka pa nećeš slomiti noge. Krenimo!

Vodili su konje po uskoj stijeni. Životinje su uplašeno dah-tale i nekoliko se puta okliz-nule, te zamalo pale u potok. Dolje se vidjelo oštro stijenje.

Sve je ipak prošlo dobro. Uspjeli su se spustiti do obale potoka. Linc je već sjedio u sedlu. Konju je voda stizala do prsa. Debbie nije oklijevala. Ona za-jaše i krene za Lincom. Nisu odmah krenuli k drugoj obali, već su se najprije spustili oko četvrt milje nizvodno.

Stigli su do nekog usjeka. Obala je ovdje pod blažim nagibom i pokrivena je šljunkom.

Sjašili su i krenuli uzbrdo, vodeći konje za sobom.

Kad su došli do vrha, Linc pogleda unaokolo. Bilo je mirno i Linc je izgledao vrlo zadovoljan. Krenuli su odmah dalje jer ih je osvjetljavala mjesčina. Ujahali su u prvi klanac koji je od Old-Squaw-Creeka vodio prema sjeveru. Iznenada se Linc zaustavi. Umiri konje. Tada Debbie shvati zašto su stali.

Prema njima su dolazili jahači. Sigurno su ih čuli. Kad su bili sasvim blizu, utihne topot kopita. Klanac se potpuno smirio. Jedan promukli glas oštro zapita:

— Tko je to?

Debbie je bila napeta — što će Linc odgovoriti? Linc je po svemu sudeći prepoznao glas jer reče:

— Slime, da li ste već pronašli kakav trag?

Njegovo je pitanje zbunilo jahače na nekoliko sekundi. Linc krene naprijed, a Debbie za njim. Shvatila je da se Linc ne želi okrenuti već da se namjerava probiti kroz uski klanac. Ona odlučno izvadi pušku. Znala je da do Stevea više nije dalek put i nije se htjela dati zaustaviti.

U međuvremenu se jahač oporavio od iznenađenja. On vikne:

— Poznaješ me po glasu. No, tko si ti?

Linc Daniels mu je očito već bio vrlo blizu. Debbie ga je čula kako viče:

— Smiješ tri puta pogadati, Higgins!

Ove riječi su zazvučile poput znaka za napad. Higgins urlikne:

— Oho, Linc Daniels!

Tada se jahači sukobiše. Pucnji dvaju revolvera odjekivali su klancem, a plameni jezičci su u tami naznačavali prisutnost trojice ljudi.

Debbie potjera konja u tom smjeru i približi se jednom od jahača. Ugledavši je, on pokuša uzmaknuti u stranu.

No Debbie je jahala vrlo brzo i samo zamahnula puškom. Udarila je čovjeka, ali ne toliko jako da bi pao iz sedla. Znala je da će se on brzo snaći i pucati u nju. Okrene se u sedlu i opali. Začu se psovka i bandit se sruši.

Njen konj iznenada skrene u stranu. Na zemlji je nešto ležalo. Ona zaključi da bi to moglo biti ljudsko tijelo. Uplaši se. Možda je to Linc? Zazove ga.

Tada se tik uz nju začuje Lincov glas:

– Sve je u redu, Debbie! I momak i ja smo pali s konja. Krenimo dalje! S tobom je sve u redu?

Nazirao se i obirs njegova konja. Linc skoči u sedlo i oni krenu iz klanca. Jahali su malom dolinom. Debbie se približi Lincu i upita ga da li je ozlijeđen.

– Imam samo jednu oteklinu – uzdahne Linc. – Taj momak me lupio drškom revolvera. Izbacio me iz sedla, no nijedan njegov metak me nije pogodio. Ja sam gađao bolje. Dobar je to znak što si ti uspjela s drugim izaći na kraj. Moramo se boriti, djevojko. Da su nas prije prepoznali, bilo bi mnogo gore. Bijeg nam ovdje ni u kojem slučaju ne bi pomogao. Jednostavno – morali smo se probiti! Sada smo već blizu Stevea.

Ujahali su u neki kanjon i

krenuli gotovo potpuno isušanim koritom potoka. Linc iznenada skrene iza jedne gomile šljunka, koja je ovdje bila nanesena u doba visoke vode, dok se topio snijeg. Između stijena je raslo gusto žubnje. Linc je sjašio i rekao Debbie:

– Pridrži konje. Idem do potoka pa ću izbrisati naše tragove.

Debbie umiri konje. Čekala je prilično dugo. Pomisli na Stevea i obuzme je je neki čudan osjećaj – on je vjerovatno negdje u blizini.

Tada stigne Linc sav zadihan. Na nebu su se pojavile prve sive mrlje jutra.

– Kroz grmlje ćemo morati oprezno provesti konje – rekao je Linc. Debbie ga je slijedila. Uskoro se nađu pred nakom pećinom.

Iznutra se začu promukao glas:

– Samo pridite, nitkovi! Dodite! Imam vrućeg olova za vas! Ali voda, ako imate dobru hladnu vodu, pustit ću vas. Aah, kako li je vruće u paklu? Toplije no ovdje? Tko ima malo vode? Neću pucati, samo donesite vode.

Shvatili su da Steve Bradok govori u bunilu i da ga je žeđ gotovo potpuno skršila.

– Stižem, Steve – vikne Debbie. – Dolazim i donosim hladnu vodu. Bit će sve u redu, Steve. Linc i ja smo uz tebe!

* * *

Kirby Padden je ovu noć proveo u jednoj od svojih koliba na Old-Squaw-Creeku. Imao je prilično vremena za razmišljanje. Postalo mu je jasno u kolikoj su prednosti

Jeremy Mogellan i njegovi banditi.

Da bi ih spriječio u njihovim nakanama, Padden sa svojim ljudima treba stražariti nad cijelom dolinom – dužom od pedeset milja... Teško je pogoditi gdje će kradljivci stoke iskušati svoju sreću.

Zbog toga je morao raspodijeliti svoje ljude u manje skupine i poslati ih na sve strane u Powder Valley. No kradljivci stoke će negdje iznenada nahrupiti. A što tada?

Ovo si je pitanje postavljao mnogo puta u toku te besane noći. I uvijek bi pomišljao na to da ga Jeremy Mogellan kad god to zaželi, može dobro povući za nos.

Shvatio je da mu je prvi zadatak da pronade Mogellanov skriveni logor. Znao je i to da će biti vrlo teško ući nezamijećen u klanice, gdje se vjerojatno nalazi Mogellan.

Kad je svanulo, iz grada stigne jedan od njegovih jahača. Saznao je novosti – Steve Braddock je teško ozlijeđen i laži u nekom skloništu, a njemu u pomoć su krenuli Linc Daniels i Debbie Callaghan.

Sada mu je bilo jasno da na Steve Braddocka trenutno ne može računati. Ukoliko on, Kirby Padden, ne uspije srediti Jeremyja Mogellana, sva stoka u dolini će biti u opasnosti. Mora pronaći skriveni Mogellanov logor! To je jedino rješenje. Kirby Padden bezvoljno pojede doručak. Uzjaši i s nekolicinom svojih ljudi odjaše duž Old-Squaw-Creeka prema zapadu.

Nisu stigli daleko. U susret

im je dojahao neki kauboj zabuđeno vičući:

– Tjeraju Braddockova goveda! U ovoj su noći sakupili stado veće od četiri stotine grla i tjeraju ga prema zapadu. Zele preći preko potoka. Lonestar i dva Mulberryja su im već na tragu. Ali banditi su brojčano nadmoćniji!

Kirby Padden ozbiljno razmisli. Tada pošalje kauboje u svim smjerovima kako bi što prije sakupio grupice svojih jahača.

Oko podneva je imao već više od tucet jahača, te krenu za kradljivcima.

U kasno poslijepodne otkrili su tragove stada. Bili su čisti i jasni. Vodili su k zapadu. Kirby Padden opet pomisli da je to možda varka. Možda ga žele što više udaljiti prema zapadu. Ipak, nastavili su slijediti bandite. Htio je spasiti Braddockovu stoku.

Još prije nego što je pala noć, stigli su do plicine, preko koje je stado bilo potjerano na drugu stranu potoka. Tamo je nekoliko klanaca. Iz jednog izroni jahač. Bio je to mladi Jerry Mulberry. Prede preko potoka i zaustavi se pred Kirbyjem Paddenom.

– Hvala vam što ste došli, mister Padden – rekao je uljudno. – No sve je ovo bio običan trik. Banditi su dotjerali stado tamo preko u jednu kotlinu i – ostavili ga. Trajalo je čitavu vječnost dok Lonestar nije otkrio da tamo nema nikakve zasjede. Poručio vam je da je to očito pokušaj da vas dovuče ovdje, na zapad doline. Lonestar vam savjetuje da se odmah okrenete natrag. Na SB-ranču možete uzeti od-

morne konje. Mi možemo i sami dotjerati stado. Morat ćemo samo malo pričekati, jer su goveda umorna od brzog kretanja.

Kirby Padden je shvatio da su njegova strahovanja bila opravdana. Jeremy Mogellan ga je nasamario! Nije mu preostalo ništa drugo već da krene natrag. Njegovi ljudi, a i konji, prilično su umorni, a do drugog kraja doline ima još pedeset milja.

Ipak to moraju što prije prijeći. Znao je da će vjerojatno stići prekasno, ali mora pokušati spasiti što se još može.

Osjetio je hladnu mržnju prema Jeremyju Mogellanu. Sada je znao kako su se morali osjećati sitni rančeri koji su izgubili stoku, a bili su potpuno bespomoćni da banditima stanu na kraj. Kirby Padden je tog trena shvatio i to da Jeremy Mogellan raspolaže s mnogo više jahača no što je on mislio.

Pogleda Jerryja Mulberryja:

— Ostavit ću ti još trojicu mojih ljudi. Tako ćete sutra lakše i brže dotjerati stoku.

Vikne imena ljudi koji će krenuti s Jerryjem Mulberryjem Lonestarom. Tada pojure natrag. Do SB-ranča, gdje će moći uzeti odmorne konje, ima gotovo petnaest milja. Tada će još morati proći preko Slaterleejevih i Dunhillovih pašnjaka dok ne stignu na svoj ranč. Bit će to težak put. Kirby je već sada mogao biti siguran da mu je nanesen još jedan poraz. Oko ponoći su prošli Slaterleejev ranč. A u toku prijedpove Kriby je ustanovio da je izgubio pet stotina goveda.

Banditi su ih odveli prema istoku, a zatim su krenuli k sjeveru — prema kanjonima.

* * *

Uz pomoć doktorovih kliješta izvadili su neočekivano lako kuglu iz Steveove noge. Tada su dezinficirali ranu, koja je opet počela krvariti. Bili su vidljivi prvi znaci upale. Nakon tri dana Steveove je groznice nestalo, a i upala se povukla. Četvrtog se dana potpuno razbudio. No premda je imao bistru glavu, bio je vrlo slab.

U pećini su naložili vatru, za koju je Linc odabrao vrlo suho drvo. Steve se iznenadio ugledavši kraj sebe Debbie. Ona ga malo uspravi i počne hraniti.

— Ovo je prvorazredna mesna juha s rižom — reče mu. — Opet će ti povratiti snagu.

Poslušno je pojeo nekoliko žlica juhe, a tada pogleda u Linc koji je nad vatrom pekao mirisne palačinke.

— Linc — progovori muklo. — Zar nisi imao nikakvu bolju ideju već da dovedeš Debbie u ovu jazbinu?

— Ne, bolje ideje stvarno nisam imao — mirno odgovori Linc.

— Ti nemaš ovdje što govoriti — rekla je Debbie Steveu i nastavila ga još energičnije hraniti. Stalno je imao puna usta i, dakako, nije mogao izgovoriti ni slova.

— Ne započinji nikakvu svađu s nama — nastavi Debbie. — Kad si već bio toliko blešav da sam započneš rat s Jeremyjem Mogellanom i njegovom bandom, tada ne smiješ

plakati zbog toga što smo mi sada pored tebe. Razumiješ li me, bolesni čovječe?

Njene oči su zasjale. Vidjelo se da je bijesna. Linc na tanjuriću donese palačinku, razrezanu u sitne komadiće.

— Manje viči, a više jedi — reče Steveu. — Jer dok se ne uspiješ popeti na konja, odavde ne možemo otići.

Steve Braddock se zapilji u njega.

— Da li je ovo siguran zaklon? — upita tiho.

Linc podigne svoja mršava ramena.

— A što je sigurno na ovom svijetu? Do sada nas nisu pronašli. No još jašu u blizini. Ukoliko nas otkriju, ovdje se možemo prilično dobro braniti. U ovom se trenutku Kirby Padden bori sam za cijelu Powder Valley. Debbie je razgovarala s Revom i ona ju je uvjerala da se Kirby potpuno promijenio. Sada je on na tvojoj strani, Steve! Sve ćemo ti podrobno ispričati pošto još malo odrijemaš.

Nakon otprilike jednog sata Linc napusti pećinu. Preko kamenja i grmlja stigne do stijene što je zaklanjala vidik prema zaklonu.

Oprezno se popne na stijenu, a tada legne iza jednog trulog debla. Njegov je pogled bio usmjeren u trojicu jahača što su jahali uz potok. Zaustavili su se uza samu stijenu. Linc se sagne, kako ga ne bi ugledali, no čuo je njihov razgovor.

— Da krenemo još malo uz potok? — upita jedan od jahača.

— Vidiš da dalje ne možemo na konjima. Osim toga —

tamo je samo ona okomita litica.

No jedan od njih se ipak uputi gore. Točno prema Lincu, koji se još više pritaji. Čovjek se nije popeo sasvim do vrha već je samo bacio pogled preko stijene. Linca Daniela nije mogao vidjeti. No ako se popne samo pola metra više... Linc je u ruci držao revolver. Jahač nije ni slutio koliko je blizu smrti.

Čini se da je iznenada izgubio volju za penjanje po oštrom kamenju. Reče mrzovoljno:

— Ah, tu se nalazi samo isušeni potok i nešto grmlja.

Side i potjera konja za ostalom dvojicom bandita koji su već krenuli natrag. Linc odahne i spremi revolver. Obriše znoj sa čela.

— Bilo je prilično vruće — promrmlja sebi u bradu.

Znao je da je samo pitanje vremena kad će jedan od Moggellanovih jahača prijeći stijenu i krenuti među grmlje...

Između njih i bandita sada počinje velika utrka. Sve će ovisiti o tome kako će se brzo Steve Braddock oporaviti i sjesti na konja. Tek će ga tada moći odvesti na neko sigurnije mjesto.

Dva dana nakon ovog događaja Steve se već osjećao razmjerno dobro. Bio je dovoljno snažan da se može sam obrijati. Debbie mu je pridržala ogledalo. Kad se Steve obrijao i Debbie započne s njim veselo čavrljati, u neposrednoj blizini odjeknuše pucnji. Čuo se topot kopita, rzanje konja i promukli glasovi.

Tada se opet začuju revolverski i puščani hici. Meci su

proljetali kroz grmlje udarajući i u stijenu iznad pećine. Steve i Debbie su shvatili da je njihovo skrovište otkriveno ili će to uskoro biti. Linc Daniels je očito morao pucati da spriječi prodor napadača.

Iznenada nastane tišina. Topot konja se udalji a Lincov kolt se opet javi. Začuli su se i puščani hici. Čini se da su ukliještili Linca Danielsa.

Debbie Callaghan dohvati pušku i krene prema izlazu iz pećine. Steve je zaustavi odlučnim glasom:

— Debbie, ostani ovdje! Linc će se već i sâm vratiti. Ukoliko ostane napolju, nema nikakvih izgleda u toj borbi.

Dok je govorio, dohvati svoj opasač i izvadi revolver. Mirno ga napuni, a zatim se približi kamenoj izbočini na ulazu u pećinu i pogleda napolje. Debbie mu se priključi. Ugledali su Linca Danielsa. Povlačio se pužući od stijene do stijene. U jednom dugom skoku nađe se u pećini. Bio je zadihan, a obraz mu je bio krvav. Lice mu je zaderala krhotina stijene što ju je odbio metak.

— Morao sam pucati u jednog momka koji je jahao uz potok — reče Linc. — Na stijeni je ugledao odbljesak, nešto poput odsjaja ogledala. Pozvao je ostale i...

— Uh, što sam bila glupa — gorko reče Debbie. — Steve se brijao, a ja sam držala ogledalo. Okrenula sam ga tako neoprezno da je bacalo svjetlo na drugu stranu kanjona.

— Da, tako je bilo — klimne Linc. — No i bez toga bi nas sigurno pronašli u slijedeća dva dana. Dan prije ili

poslije, nema nikakve razlike. Jeremy Mogellan želi naše skalpove. Debbie, mislim da bi nam sada prijala večera.

Linc Daniels se tada baci na skupljanje kamenja. Slagao ga je ispred ulaza u pećinu. U borbi je to moglo poslužiti kao dobar grudobran. Više od toga se, zasad, nije ni moglo učiniti. Steve Braddok je šutio. Bio je udubljen u svoje misli.

— Tamo napolju nas čekaju trojica razbojnika — promumlja Linc Daniels. — Nemoj si razbijati glavu. Čak i da možeš jahati, odavde bismo se teško izvukli.

X

Noć je prošla mirno. Banditi nisu napali.

Debbie i Steve su uspjeli odspavati nekoliko sati. Pred jutro priredi Debbie doručak i previje Stevea. Linc mu je još prekjucher napravio drvene stake, uz čiju je pomoć mogao napraviti nekoliko koraka po pećini.

Jeli su šuteći. Lica su im bila mirna. Jedino je Debbie mrtvački blijeda. Kad su završili s doručkom, sunce je postalo jače. Obasjalo je gornje rubove kanjona. Izvana se začuo oštar glas:

— Hej, da li me čujete?

Linc Daniels proviri iz pećine. Prepoznao je taj glas.

— Čujemo te, Jeremy — odgovori. — Čuli bi te i da urlaš za polovicu slabije!

Jeremy Mogellan je, dakle, stigao.

— Linc Daniels, kako možeš biti takva budala da se staviš na stranu čovjeka koji me ne može pobijediti? No, kako je

OBITELJSKI MAGAZIN U KOJEM ĆE SVATKO
NAĆI NEŠTO ZA SEBE!

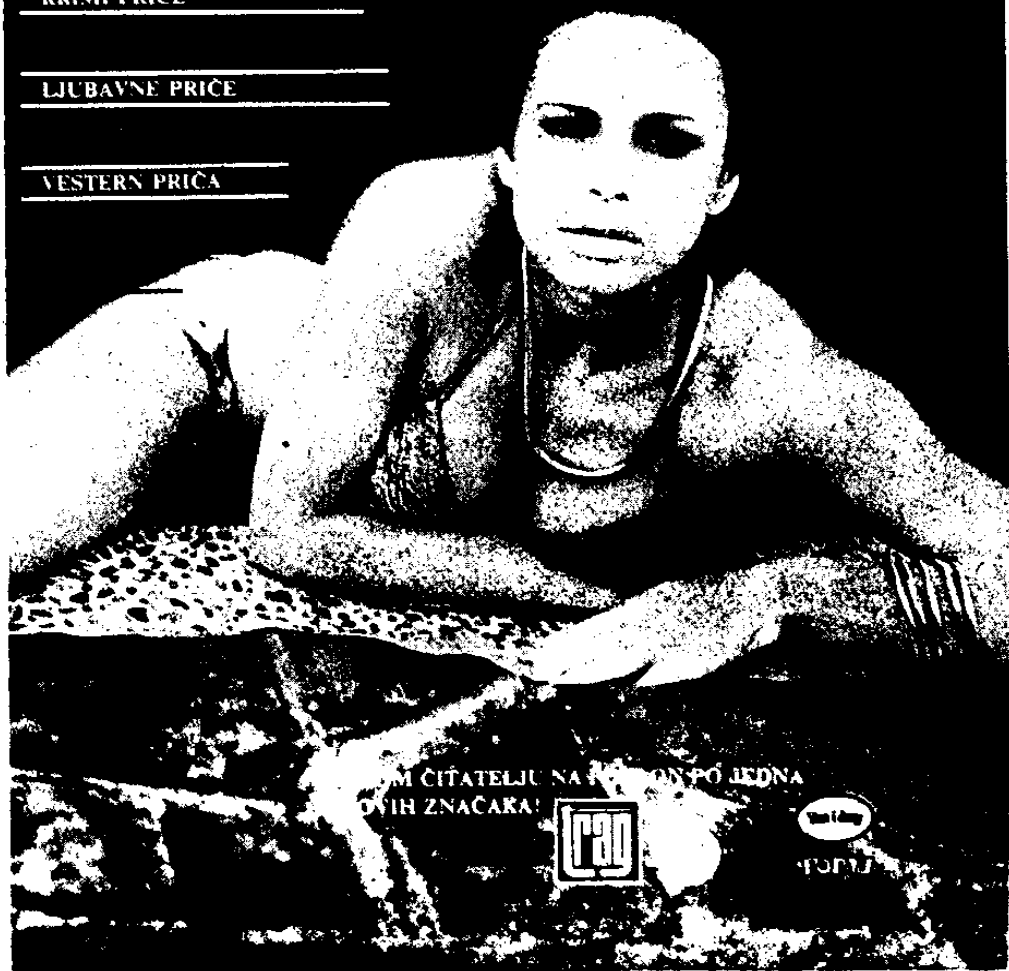
MAGAZIN

144 stranice

KRIMI PRIČE

LJUBAVNE PRIČE

WESTERN PRIČA

MI ČITATELJU NA KAKAV PO JE DVA
DVIH ZNACAKA!

Steveu Braddocku? Da li još uopće može išta čuti?

Linc se naceri tiho i pogleda u Stevea koji je bio naslonjen na stijenu pećine. Steve Braddock vikne mirno i snažno:

— Jeremy, osjećam se prekrasno! Neće biti sasvim jednostavno skinuti moj skalp. Njegova cijena neće biti malena!

Jeremy Mogellan zašuti na tren. Zatim se začuje njegov smijeh.

— Oduvijek sam znao, Steve, da ćemo se jednom morati obračunati — vikne zatim gotovo prijateljski. — Ali morao sam mirovati. Prvenstveno zbog toga što mi to Ambrose Consul nije dopustio. A osim toga, želio sam se prvo riješiti sitnijih rančera. Mislio sam da ćete u međuvremenu ubiti onu budalu — Kirbyja Paddena. Čini se da sam u tome pogriješio. Otkad je Reva postala njegovom ženom, potpuno se izmijenio. No sada vas imam u šaci. Steve, prouzročili ste mi mnogo štete. Consul-ranč mi nedostaje kao pokriće za prodaju stoke. Morg Sherman je gotovo potpuno ozdravio, ali će napustiti ovaj kraj, a Lefty Starr i Joe Longridge su mi bili osobito prirasli srcu. Kad bih vas sada pustio, bilo bi mi mnogo teže u borbi za stoku ove doline. Kirby Padden je troma budala, njega mogu uvijek nasamariti. Ali vas...

— Previše pričate, Jeremy — prekine ga Steve. — Želite li dvoboj sa mnom?

— Želim vas obojicu! Želim i Linca Danielsa, koji je jeo iz naših tanjura a zatim me izdao. Zbog toga ću mu odrati kožu. Čujte me, vas dvije budale! Nećemo vam pružiti ni-

kakvu priliku. Ugušit ćemo vas dimom! Jeste li čuli?

— Jeremy, nitkove, zar ne znaš da je uz nas jedna žena? Ne znaš da je ovdje Debbie Callaghan? — dovikne Linc Daniels prezrivo.

Jeremy Mogellan odgovori hladno:

— To sam upravo i želio reći. Da, čuli smo da je Debbie Callaghan napustila grad kako bi njegovala Stevea Braddocka. Ona može izaći! Dajem svoju riječ da ćemo joj osloboditi prolaz. Svejedno mi je što će okolo pričati o ovom događaju. Jer na kraju krajeva, vi ste ubili Leftyja Starra, Joea Longridgea i još jednoga mog čovjeka. Ranili ste još nekolicinu. Sada ćete samo platiti za to. Dakle, pošalji napolje Debbie Callaghan! Ili se, možda, želite sakriti iza njenih leđa?

Nastala je tišina — u pećini također. Debbie je promatrala dvojicu muškaraca. U njihovim je očima pročitala da će je prisiliti da ode, no očito još nisu pronašli prave riječi kako da joj to kažu. I tada prkosno ljutito reče:

— Ja ne idem nikamo! Ostat ću uz vas! Odavde me neće nitko odvući!

— Ovdje nam ne možeš pomoći, Debbie — odvrati mirno Steve Braddock. — Ali ukoliko te Jeremy Mogellan propusti, možda nam uspiješ dovesti pomoć. Linc i ja ćemo se držati još neko vrijeme. Možda će proći i više dana dok nas ne dohvate. Iz ove pećine postoji dobar odvod za dim. Neće nas uspjeti tek tako ugušiti. Jeremy Mogellan misli da će s nama biti gotov za nekoliko sati, ali će mu za to trebati dani. A

dotle ćeš već i ti uspjeti dovesti pomoć.

– Lažeš mi, Steve! Znam da ti sada želiš jedino da što prije odem.

– Mi ne želimo ugroziti tvoj život, Debbie! Ukoliko sada ne odeš, morat ćemo napustiti pećinu i odmah početi s borbom. Zaista, ne možemo se skrivati iza tvojih leđa!

– K vragu, pa i ja se znam boriti!

– Ali ti si djevojka, žena. – Steve se okrene Lincu. – Poznaješ Jeremyja Mogellana bolje od mene, Linc. Da li će on održati svoju riječ? Da li će je zbilja pustiti da odjaše?

– On je najobičniji razbojnik – reče Linc nakon malo razmišljanja. – Mogellan je hladnokrvni revolveraš i ubojica. No prema djevojkama je bio uvijek pristojan. Mislim da će propustiti Debbie premda je ona svjedok njegove prijetnje da će nas poubijati. Da, pustit će je!

Nakon tih riječi pogleda prema Debbie.

– Ukoliko postane opasno, moraš ciljati na njegov ponos i zadanu riječ. Moraš iskoristiti ovu priliku da nam dovedeš pomoć.

Debbie je stajala kao smrvljena. U njoj su se miješali tuga i osjećaj da im mora pomoći. Izvana se začuje glas Jeremyja Mogellana:

– Dajem vam deset minuta da pošaljete djevojku!

U pećini se više nije mnogo govorilo. Linc je osedlao djevočinu konja i pričvrstio sve njene stvari u zavežljaj iza sedla.

Tada vikne:

– Jeremy! Djevojka izlazi! A

ukoliko ne budeš držao svoju riječ, o tebi će se i u slijedećih pedeset godina pričati kao o najobičnijem gadu.

– Bez brige, održat ću zadanu riječ! Debbie Callaghan može odmah izaći!

Linc pomogne djevojci da se popne u sedlo. Steveu se nije približavala. Sigurno je osjetila da bi joj u tom slučaju popustili živci i da bi se rasplakala. Ali kad je već bila u sedlu pogleda u Stevea.

– Steve, volim te više od bilo koga. Odjahat ću samo zbog toga što se nadam da ću pravovremeno dovesti pomoć. Vjerujem da ćete izdržati duže nego što to Jeremy Mogellan pretpostavlja.

Steve odgovori ozbiljno:

– Debbie, i ja volim tebe. Ukoliko se odavde izvučem živ, učinit ću sve kako bi postala moja žena. Shvatio sam da djevojku poput tebe ne bih nigdje mogao naći. Debbie, dosad sam bio potpuno slijep.

– Ne! Reva je ljepša od mene, a i upoznao si je prije. Hvala ti što si mi rekao da me voliš.

Tada izjaši iz pećine.

Debbie je osjećala kao da joj srce tuče u samom griu. Nekoliko bandita već je ležalo kraj prve stijene. Gledali su u nju i dobacivali priјlave šale. Tada se začuje snažan Mogellanov glas:

– Začepite gubice! Propustite djevojku!

Ona ga pogleda. Prije dvije-tri godine ga je često vidjela u gradu. Tada se još nije bavio ovim poslom. Jedanput

je čak i u njenom dućanu kupio svilenu košulju. Prepoznala ga je odmah. On joj mahnu.

— Znate li put, Debbie?

Ona klimne potvrdno. Grlo joj se potpuno osušilo. Iz njega nije izlazio glas.

— Onda, putujte sretno. — reče on i dodirne obod svog šešira. Sve joj se činilo nevjerovatnim. Čini se da je taj čovjek, obučen u indijansko odijelo, u dubini svoje duše bio vrlo nezadovoljan. I vjerovatno je samo zbog toga Mogellan sada djelovao pristojno. Želio je da se barem jednu minutu ponaša džentlmenski i da pusti djevojku...

Oko podneva je Debbie shvatila da je zalutala. No dva sata poslije posluži je sreća. Izašla je na široki put na kojem su tragovi pokazivali prilično živ promet. Krenula je tim putem prema istoku. Pretpostavila je da je Consul-ranč u tom smjeru.

Bilo je već poslijepodne. Stalno je razmišljala o dvojici muškaraca koje je ostavila u pećini. Počela je očajavati što se dolina još ne pojavljuje. Kad će im stići pomoć? — pitala se stalno i već se kajala što je otišla. Put je vodio u neki kanjon. Između stijena iznenada izroni neki jahač. Debbie ga ne prepoznaje odmah, jer je sada imao pepeljastosivu bradu, a izgledao je i mnogo mršaviji no prije. Lice mu je bilo blijedo. Bio je to Morg Sherman.

— Kakva divna slučajnost — usklikne on. — Jeremy Mogellan te oslobodio, zar ne? Napokon smo se opet sreli, Debbie.

Kako da to protumačim? Debbie, to je sudbina. Pripadamo jedno drugome, vjeruj mi!

Ona je postala nemirna.

— Morg, vi ste poludjeli — reče. — Nekoliko puta smo plesali, a u dva-tri navrata smo i jahali zajedno. No nikad nismo postali bliski. Među nama nema ničega, baš ničega! Kako onda možete reći da pripadamo jedno drugome?

— Ja sam u to posve siguran — reče on i iznenada pograbi uzde njenog konja. — Napuštam ovu dolinu, ali s dovoljno novca u džepu. Podi sa mnom, Debbie! Nudim ti mnogo toga. Kupit ću ranč i...

Ona se pokušava otrgnuti. Udarila je svog konja mamuzama, konj se propne i istrgne uzde iz Shermanovih ruku. On opsuje i krene ponovno prema njoj. Ali tada u daljini ugleda još jednog jahača. Prepoznao ga je i povikao:

— Prokleti crvenokožac! Već me je pronašao!

Brzo izvadi revolver i opali. Njegov prvi metak nije pogodio. A za drugi više nije imao vremena. Logan Redman je podigao svoju pušku, opalio i izbacio ga iz sedla. Redman se tada polako približi. Debbie je imala muke dok nije obuzdala svoga preplašenog konja i opet dohvatila uzde.

Logan Redman skine šešir i reče joj:

— Mister Padden je zauzeo Consul-ranč. Prošle smo noći otkrili da straže u prilaznom kanjonu nisu više onako snažne. Napali smo u rano jutro. Morg Sherman je pobjegao. A nekoliko ljudi što su bili uz njega raspršili su se na sve

TRAG
biblioteka
kriminalističkih
romana

SIRIUS
biblioteka znanstvene
fantastike

ŽIVOT
ljubavni roman

LASO
western roman

POLDARK
roman u nastavcima

POPAJ
strip-zabavnik za
djecu i odrasle

TOM I JERRY

ALAN FORD
super-strip

strane. Da li da vas odvedem do Paddena?

— Da! Samo brzo, molim vas!

Izenada je osjetila tračak nade.

Jeremy Mogellan je sve pripremio vrlo temeljito. Nekolicinu svojih ljudi poslao je na stijenu iznad pećine. Tamo gore se moglo naći dosta suhoga grmlja. U slijedećih nekoliko sati banditi su nabacali velike količine tog šiblja pred pećinu. Linc Daniels potjera konje. Nema nikakvog smisla ostavljati životinje u dimu koji će ih uskoro obaviti. Čekali su šuteći. Što da se kaže? Linc je izabrao svoju stranu. Nije bilo više nikakve mogućnosti za odustajanje.

No on zbog toga nije žalio.

Prenese Stevea u stražnji dio pećine. Tamo je bilo dosta otvora u stijenama kroz koje je dim mogao izlaziti. Uskoro počnu padati baklje na nagomilano grmlje. Vrućina nahrupi u pećinu. Na vatru su počeli bacati i zeleno drveće. Dim se uvlačio. Linc Daniels se vratio do Stevea. Kašljao je. Legli su uza samu zemlju i to je, čini se, bio jedini podnošljivi položaj. Dim koji je ulazio u gustim oblacima u dnu pećine podizao se prema otvorima u stijeni.

No premda su disali kroz mokre maramice, kojima su prekrili lice, dim ih je gušio. Već su bili poluonesviješteni, kad je dim postao nešto rjeđi. No napadi kašlja su ih i dalje bolno tresli.

Mogellanovi ljudi su se pri-

blížili pećini. Pokušavali su prodrijeti u nju i iskoristiti učinak dima. No Steve i Linc otvore paljbu.

Pogodili su jednog bandita. Ležao je uz sam ulaz i stenjao, dok ga njegovi drugari nisu odvucli. Opet je nastala tišina.

Nakon dugog vremena javi se Jeremy Mogellan teško dišući:

— Ipak ćete biti moji! Drugi dim više nećete izdržati!

— Ti, kukavice, dođi ovamo i bori se s nama. Povedi sa sobom svoga najboljeg čovjeka i dođi!

Linc Daniels je vikao promuklo. Tada ga potrese još jedan napad kašlja. Jeremy Mogellan nije odgovarao. Tišina je trajala još nekoliko sati. U međuvremenu je pred pećinski ulaz opet padalo gradnje. Gomila je već gotovo prekrila vidik. Bližila se večer.

Linc Daniels se primakne ulazu. Jednim je pucnjem pogodio bandita koji se neoprezno pojavio iza stijene. Uskoro je pala i mrkla noć. I Steve Bradok se približio ulazu.

— Mislim da bismo trebali izaći — reče. — Nema nikakvog smisla da se prepustimo još jednom gušenju. Linc, izađimo prije nego što ovo zapale!

Linc se zamisli, pa promrmlija:

— No dobro! Bit ću uz tebe i za vrijeme ovog plesa. Samo, možeš li trčati, staro momče?

— Kratak komad puta ću uspjeti. Sada više i ne moram paziti na ranu. To više nije važno. Linc, žao mi je što sam te uvukao u ovu stvar. Moja je greška što sam dopustio da me uhvati onaj Joe Longridge. Zbog toga...

– Ne moraš se ispričavati, Steve! Krenimo!

Linc mu pride i podupre ga. Tako su se popeli preko kame-nja i našli se u granju koje je bilo pripremljeno za potpaljiva-nje. Bili su prilično bučni. Ali na njih nitko nije pucao!

Čini se da u blizini pećine nije bilo nikoga.

Linc i Steve se polako počnu izvlačiti iz gomile šiblja. Popeli su se uz stijenu i bacili pogled u kanjon. Cijela je banda bila okupljena uz vatru. Večerali su. Dvojica su prilazila pećini. Vjerojatno su otišli po večeru i na minutu napustili stražu. Ali Lincu i Steveu sada nisu tre-bala razjašnjenja. Počeli su pucati.

Njihovi su hici djelovali po-put udaraca groma. Banditi su bili iznenađeni. Nisu očekivali da će se Linc i Steve usuditi izaći iz pećine. No u tom trenu je stiglo i drugo iznenađenje.

Na Jeremyja Mogellana i nje-gove ljude navali još jedna sku-pina jahača. U kanjon su su sti-gli banditima s leđa.

Debbie Callaghan je ostala na početku kanjona. Slušala je zvukove borbe. Prošla je cijela vječnost. Naslonila je glavu na stijenu. Bilo joj je teško. Samo da se izvuku! Tada se pojavi mjesec i obasja kanjon. Pucnji su prestali. Stizali su neki ja-hači.

Netko reče:

– Debbie bi morala biti negdje ovdje. Debbie, gdje si? Ah, tu je njen konj!

– Ovdje sam – reče ona pre-poznavši glas Kirbyja Pad-dena. – Ovdje sam! A gdje je Steve? I Linc?

– Živi su obojica, a Jeremy Mogellan je mrtav – odgovori Kirby Padden. – Steveova rana se opet otvorila i on treba tvoju pomoć, Debbie! A Linc je dobio metak u rame i vjeruje da mu ga samo ti možeš izva-diti.

Debbie Callaghan potrči. Sve je dobro završilo! U tom tre-nutku to je bila njezina jedina misao.

KRAJ

POVRATAK

Već šest godina nije jahao tom ulicom, ali mu se činilo da se u njoj nije baš ništa promijenilo. Ista lažna pročelja, dvije skromne trgovine i tri krčme, šćućurene kućice i gotovo prazni nogostupi. Šerifov je ured bio na uglu sporedne uličice kao i nekoć, neupadljiv, kao da time potvrđuje nemoć zakona u Helmvilleu.

Adam Yale uspori ridana i pogleda trojicu prijatelja: uvijek neobrijanog Matta, zdepastog Zackyja, nagle čudi ali dobre duše, i crnomanjastoga, vitkog Paula. Otvoreno im je otkrio sve opasnosti koje ovdje vrebaju na njih, ali se oni nisu pokolebali. Željeli su se obračunati kao da je riječ i o njihovu bratu, a ne samo njegovu.

Adam se sjećao svega što se dogodilo prije šest godina, kao da se to zbilo jučer. Sjećao se kako se ukočio od zaprepaštenja kad je stigla vijest da je brat Bert mrtav, ustrijeljen s leđa. Kao da ga je ošinula munja. Bilo mu je tek šesnaest godina. Nije se mogao snaći. Potom ga je najbliži susjed, Dan Pierce, prijateljski opomenuo da će mu najbogatiji rančer u cijeloj dolini, Joe Marker, još iste noći spaliti posjed i možda ga ubiti ako ne pobjegne. Doznao je to, navodno, od jednoga Markerova kauboja. Berta je po svoj prilici iz zasjeđe ubio neki Markerov čovjek, kako bi se rančer lakše dokopao imanja. Sve se slagalo. Adama je uhvatila panika, navratnanos je uzeo najnužnije stvari i odjahao. Udaljivši se malo, začuo je iza sebe pucnjavu, što ga je uvjerilo da ga je Pearce na vrijeme upozorio.

Prolazile su godine. Adam je stasao. Stekao je iskustvo lutajući Zapadom i radeći malo ovdje, malo

ondje. Međutim, nikako nije mogao zaboraviti zavičaj, pašnjake na kojima je s Bertom proveo djetinjstvo, nije mogao zaboraviti onu strašnu noć kad je kao progonjena divljač pobjegao iz rodne kuće i otisnuo se u negostoljubivi svijet.

Prolazili su tjedni, mjeseci, godine, a on je bio sve odlučniji u namjeri da se vrati i obračuna s rančerom Markerom, krivcem za sve zlo. A onda je najednom slučaj sve promijenio. Daleko od Helmvillea sreo je prije pola godine starog Bena Lindaya, koji je nekoć radio kod Pearcea, ali ga je Pearce poslije otjerao, vidjevši da je već star i nemoćan.

Ben se snalazio kako je znao i umio, prao je podove u krčmama u Beatvilleu i pomagao kao konjušar u javnoj konjušnici. Adam bi ga iz samilosti povremeno počastio pićem. A onda je jednog dana starca prignječio konj poskliznuvši se na izlazu iz staje. Odmah se vidjelo da su ozljede teške i da nema nade. Sluteći da se rastaje sa životom, Ben je zatražio da pozovu Adama i drhtavim mu glasom, grčeći se od boli, otkrio istinu što ju je zakopao duboko u sebi: Berta nije ustrijelio Marker već najbliži susjed Pearce. Razloge zločina, ni kako je doznao za nj, nije više stigao objasniti. Izdahnuo je usred rečenice.

I fako je sada Adam jahao glavnom ulicom Helmvillea, osjećajući se kao da se privremeno vratio u prošlost. Zaustavio se pred šerifovim uredom, sišao sa sedla i ušao.

Šerif Albert Wheel bio je debeo kao i nekoć. Sjedio je digavši noge na stol i drijemao navukavši obod šešira na oči. Trgne se kad je Adam zalupio vratima iza sebe, spustio je

noge i, suživši oči, zagledao se u mladića.

— Trebate nešto? — promrmlja.

— Ja sam Adam Yale. Vjerojatno se sjećate...

— Adam Yale? — iznenađeno će šerif. — Pa zar nisi mrtav, momče...?

— Kao što vidite, nisam.

— Ali pričalo se svašta...

— Slutite li zašto sam se vratio, šerife?

— Pa sad, ne bih mogao odmah...

— Želim da bratova ubojicu stig-ne zaslužena kazna.

— Hm, da — promrmlja šerif i smeteno se promeškolji na stolici.

— Na žalost, nismo ništa otkrili. Ondje je tlo kamenito, pa nisu ostali tragovi.

— Više nisu ni potrebni tragovi. Znam tko je zločinac.

— Znaš? — šerif skoči.

— Treba da ga uhapsite.

— Imaš dokaze?

— Da, moglo bi se reći.

— Slušaj, bez brzopletih optužbi! Dobro promisli! Kakvi su to dokazi? Čvrsti, nepobitni? Ili možda samo rekla-kazala?

Adam najednom zaključio kako je najpametnije da zašuti. Završi brzo razgovor i izađe.

— Misliš da će to upaliti? — zapita Matt i pogleda Adama.

Sva četvorica su sjedila u hotel-skoj sobi i pušeci pila kavu.

— Da, moralo bi — odgovori zamisljeno Adam gledajući kroz prozor mračnu ulicu. — Razgovarao sam s doktorom Konseyjem i on je prihvatio naš prijedlog. Cijenio je Berta i smatra svojom obavezom da mi pomogne. Samo, neće biti lako. Još se možete povući, momci. Neću vam zamjeriti. Ne tiče vas se ta borba...

— Eh, stalno pjevaš isto — pobuni se zdepasti Zacky, ustane i prošeće sobom. — Zar misliš da ćemo dići ruke pošto smo prevalili toliki put? Ja sam sav raskliman od jahanja. Evo, glava mi se klima sama od sebe. Kao da me još drmusa ono klju-

se. I ti bi htio da mi opet krenemo na put? Ne bi me ni stotinu vragova moglo natjerati da se odrekнем odmora i zabave u ovdašnjem gradiću.

— U redu, ako sva trojica mislite tako... — prozbori Adam osmjevnuvši se.

— Dakle, doktore, igra može početi. Još jednom vam zahvaljujem što ste nas pustili u svoju kuću i što nam želite pomoći. Šerif je privremeno odjahao iz grada zbog nekoga nevažnog poslića. Vratit će se još danas. Proširite sada vijest, kao što smo se dogovorili, da smo doveli starog Bena Lindaya i smjestili ga kod vas jer ima upalu pluća. Benov će povratak uznemiriti nekoga, uvjeren sam — govorio je Adam, gledajući liječnika.

— Hm, ne znam — promrmlja doktor Konsey. — Nisam tako siguran kao vi.

— Pokazat će se da imam pravo.

Konsey slegne ramenima, uzme svoju liječničku torbu i izađe na ulicu. Bilo je rano jutro. Žustrim se koracima zaputi nogostupom.

— Sad počinje čekanje — reče Adam, pregleda metke u bubnju revolvera i spusti ga u korice. — Konsey će u razgovoru s građanima izričito napomenuti da nam je Ben ispričao nešto važno i da nestrpljivo očekujemo šerifov povratak.

Sunce je uprlo gotovo okomite zrake u naherene krovove i ispunilo gradić nepodnošljivom vrućinom. Ljudi su se povukli s ulica, neki u svoje kuće na ručak, a neki u krčme kako bi se rashladili pivom.

Nogostupom su odjekivale čizme. Koraci su se zaustavili pred liječnikovom kućom i začulo se kucanje.

— O, to si ti, Dane — uzvikne iznenađeno Adam kad je otvorio vrata.

— Adame! — odvrati srdačno Dan Pearce. — Otkad te nisam vidio! Čim sam doznao da si u gradu, dojurio sam ovamo.

– Brzo si doznao.

– Ah, znaš da se kod nas vijesti šire poput prerijske vatre. Valjda zato što su rijetke novosti. Svi su dani nalik jedan na drugi. Međutim, ti si se nagledao svijeta i doživio štošta. Pričaj mi!

Razgovarali su u predsoblju, skajući s teme ne temu. Pearce je bio uznemiren, nestrpljiv, kao da ga nešto muči.

– Čujem da nisi došao sam – prozbori iznenada. – S tobom je i Ben.

– Da, istina je.

– E, baš bih htio malo porazgovarati sa starim. Da budem iskren, već sam se ga zaželio. Neka ostane kod mene. Pogriješio sam što sam ga otpustio. Naći će se već nekakav posao za njega. Uostalom, i ne mora raditi. Mogu ga hraniti. Najbolje bi bilo da se odmah preseli k meni – govorio je Pearce okrećući šesir u ruci i ukočeno se smješkajući. – Neka leži u mojoj kući. Ima dovoljno mjesta. Zašto da smeta liječniku? U kojoj je sobi?

– Ne možeš k njemu.

– Kako to misliš?

– Onako kako velim. Potreban mu je mir. Sjetio se nečega vrlo zanimljivog, pa ne bih htio da to opet zaboravi – reče Adam, netremice gledajući Pearcea i nehotice spustivši ruku centimetar-dva prema koricama.

– Dobro – polako će Pearce stisnuvši oči. Kao da je u tren oka s lice zbacio krinku. U tom su se trenutku vrlo dobro razumjeli, bez riječi, ne skrivajući neprijateljstvo. – Ipak ću ga posjetiti, ali drukčije.

Okrene se i ode.

– Dobro znate što to znači, ljudi. Dademo li im prst uzet će nam cijelu ruku. Nasilju se ne smije popustiti. Ni pedalj! – Pearce uzbuđeno udari šakom po šanku dok ga je desetak okupljenih građana zainteresirano slušalo i klimalo glavama. – Sada su četvorica, a za tjedan dana bit će ih deseterica. Za mjesec će dana biti ovdje pravo osinje gnijez-

do. Šerif nije dorastao takvu zadatku. Stoga treba zlo zatrti u začetku. Dok još možemo. Zašto su u liječnikovoj kući? Zašto su me istjerali? Zašto nikoga ne puštaju k Benu? Tko mi može odgovoriti na ta pitanja? Nitko. Jer i nema razumnog odgovora. Pripremaju neku podlost, to je jasno. Visi se na njima da su protuhie. Moramo ih otjerati iz grada, iz cijeloga ovog kraja. Inače nećemo više moći hodati ovuda kao slobodni ljudi, naše žene, sestre i kćerke neće moći kao do sada bez straha za svoju čast ići u trgovine i posjete. Morat ćemo se zavući u rupe kao miševi i živjeti pognute glave. A sve to još možemo izbjeći ne budemo li oklijevali, ako pokažemo da i mi imamo zube!

Pearce iskapi pivo.

– Dabome – doda – žao mi je što je među njima Adam Yale. Znam ga odmalena, a brat mu je bio prava poštenjačina. Šteta što je umro tako mlad. No Adam je krenuo pogrešnim putem. Ne možemo zbog samilosti prema njemu zanemariti svoju vlastitu dobrobit. Svatko živi svoj život. Trebalo je da na vrijeme misli na posljedice...

Govorio je sve vatrenije, a njegov se žar, iako su mu objašnjenja bila klimava, prenosio na slušaoce, kojih je bilo sve više.

Okolo pola četiri pojavila se na ulici prva skupina ljudi. Zatim još jedna. Vidjelo se da su naoružani.

– Gle, gle, ima ih više nego što smo i u snu mogli očekivati – progunda Zacky. – Ima ih dvadesetak.

– Da, Pearce je, vidi se, spretan govornik – izusti zabrinuto Adam. – Vrijeme je da kreneš po šerifa. Išuljaj se kroz stražnja vrata. Još te nitko ne može opaziti.

Zašto baš ja? Vidiš da će doći do borbe. Trebat će vam moja puška.

– Dobro, zar se nismo lijepo dogovorili? Šerif je kod farmerske obitelji Dwighta, dvanaest kilometara od grada, jer su ga pozvali zbog nestanka neke krave. Ostao je, očito, na ručku i poslije pridrije-

mao. Objasnio sam ti kuda treba da jašeš. Dovedi ga što prije!

Zacky nezadovoljno puhne i odgega na kratkim nogama prema stražnjem dijelu kuće.

— Hej, čujete li me? — dovikne s druge strane ulice Pearce. — Pustite jadnog Bena i tornjajte se iz grada.

— Nije nam ni na kraj pameti da odemo! — odgovori Adam. — Želimo istjerati stvar načistac. A Bena nećemo pustiti iz kuće dok ne dode šerif i ne čuje zanimljivu ispovijed.

— Smjesta ga pustite! — vikne iz sveg glasa Pearce. — Ne mučite starca!

— Nećemo ga pustiti.

— Onda ćemo doći po njega.

— Dodite! No prestanimo se igrati, Pearce. Dobro znaš istinu. Znaš što je ispričao Ben i koga će pogoditi njegove riječi.

Pearce se uspravi i duboko udahne.

— Pričaš besmislice. Znaj da su u laži kratke noge. Sada vam još dajemo priliku da odete, poslije će biti prekasno.

Adam ne odgovori.

— Povuci se s prozora — reče mu Matt. — Mogli bi svakog trenutka pripucati.

— Da — promrmlja Adam i poslušao ga. — Tko bi očekivao da će uspjeti povući za nos toliko ljudi i nahuškati ih na nas!

Pearce povede prema liječnikovoj kući svoje pristaše, čiji broj se u međuvremenu još povećao. Činilo se kao da vjeruju da će svojom hrabrošću uspjeti prestrašiti protivnike.

— Pustite ih do sredine ulice — reče Adam — a onda im zapucajte pred noge. To će ih, valjda, preplašiti. Ako otvore vatru, pucajte im u noge. Ne bih htio ubiti te glupane.

Gomila se približavala jednoličnim koracima, naoko nezaustavljiva.

Adam dade znak rukom.

Podigla se prašina pred prvim redom. Gomila se razbježala u stranu. Neki su se bacili na zemlju. U

zid udari nekoliko metaka. Čule su se Pearceove odrešite naredbe.

Pet-šest građana, obuzeti ludom hrabrošću, potkrijepljenom pićem, krenu u juriš, trčeći krivudavo.

— Pucajte im u noge! — vikne Adam.

Fljuknu meci. Jedan se čovjek srušio kao pokošen, drugi je posrnuo i pao kao da je zapeo nogom o nekakvu razapetu žicu, a treći se valjao na tlu i jaukao držeći se za list. Ostali su se povukli.

Svi su se sklonili iza kuća na rubu glavne ulice, i Pearceovi ih povići nisu mogli natjerati u novi juriš. Suviše su ih prestrašili krikovi ranjenika, suviše zbiljska krv što se miješala s vrućom prašinom. Razilazila se maglica od pića i bistrile su se misli.

— Ovo nije kraj! — dovikne bijesno Pearce stojeći iza ugla trgovine mješovitom robom.

— Nije, dakako! — odgovori Adam i pogleda prema suncu.

— Ako se šerif ne pojavi do mraka, bit će nam gusto — obrati se tiho svojim drugovima. — Tada ćemo se teže braniti.

— Vjerojatno će nas uskoro opkoliti sa svih strana — napomene šutljivi Paul. — No to ne znači da neću mirno popuštiti cigaretu — dođi izvadivši duhan i papirić.

Adam ode u kuhinju, natoči sebi šalicu kave i sjedne za stol. Nije se mogao opustiti. Lažna vijest o Benovu dolasku izazvala je željenu Pearceovu reakciju, ali nije mogao pouzdano znati što će donijeti slijedeći sati. Ako Pearceove pristaše opet navale, nastat će opasna pucnjava, čije se posljedice ne mogu predvidjeti. Ginut će ljudi.

Vrijeme je prolazilo vrlo sporo. Zašlo je sunce i na gradić je pao sivkasti suton. Sa svakom su minutom tamnjele sjene. Adam je koraćao sobom sve nemirniji.

Već je i zgrade na drugoj strani ulice napola obavio mrak. Uskoro će se protivnici pod plaštom mraka moći neopazice približiti.

— Ako se ne varam, očekuje nas grčevita borba — izusti tiho Matt.

– Još ćemo se pokajati što nema Zackyja.

– Prodrli li u kuću, više se nećemo moći obraniti.

– Neće prodrijeti – progovori Paul. – Svaki će od nas braniti jednu stranu kuće, a ne četvrtom zidu nema prozora.

Adam se nije mogao potpuno složiti s njegovim optimističkim mišljenjem. Uto se trgne, jer je izvana dopro Pearceov glas.

– Ovo vam je posljednja prilika! Pustite Bena!

– Dodite po njega! – viknuo je Adam, približio se bočnom prozoru i kleknuo. Iz dvorišta zazvižde meci. Jedan mu oprži kožu na nadlaktici. Dakle, počeo je napad.

On odgovori vatrom prema plamićima što su bljeskali u dvorištu. Matt i Paul su također užurbano pucali.

Činilo mu se da će mu od buke popucati bubnjići u ušima. Nakon dvadesetak sekundi pucnjava oslabi, a onda opet ojača.

Adam je ubrzano pucao prema bljeskovima, zatim bi napunio revolver i ponovno otvorio vatru. Meci su fijukali kroz kuću i opasno se odbijali. Potpuno je izgubio pojam o vremenu. Znao je samo da neće više dugo izdržati.

Negdje u dvorištu, blizu kuće, Pearce je vikao da su slomili otpor i tjerao svoje ljude da navale na vrata i prozore.

Na verandi se začuju koraci, i u kuću upadne nejasan lik.

Adam opali na njega, spodoba se sruši.

Pojavi se drugi čovjek. Adam opali i na njega, ali igla udari o praznu čahuru. Brzo se snašavši, on baci revolver na napadača i navali na njega. Obojica se sruše, otkotrljaju se do zida i odbijaju od njega, neprekidno se udarajući. Napadač je pri padu očito ispustio revolver, i to je bila sretna okolnost za Adama.

Neznanac se oslobodio, ali ga je Adam opet uhvatio, kleknuo na njega i počeo ga udarati po licu. Posli-

je nekoliko udaraca napadač se prestao braniti.

Adam sjedne, teško dišući nekoliko trenutaka. Uto mu dopre do svijesti čudna tišina. Pucnjava je prestala i dozivao ga je neki glas. Ovaj put nije vikao Pearce.

– Ne pucajte! Ući ću u kuću!

– Tko će ući? – zapita Adam.

– Šerif Albert Wheel!

Adam ustane, Koljena su mu klecala, ali mu je odlanulo.

– Samo uđite! – dovikne. – Najdraži ste mi gost.

Na vratima se pojavi šerif, oprezno korakne unutra, a iza njega Zacky.

– Imamo ovdje svjetiljku, ali ne znam da li bi bilo pametno zapaliti je – reče Adam.

– Zapalite je – odvрати umorno Wheel. – Oni vani su se pribrali, a nadam se da ćete se i vi opametiti. Ne smijem ni za tren napustiti grad. Odmah svi podivljaju. Dobro, da čujem što znači sve ovo!

– Sjednite, šerife – reče Zacky.

– Hoćete li šalicu kave?

Wheel samo odmahne rukom.

Adam mu počne pričati zbog čega se vratio. Šerifu se donekle smekšalo lice, ali je još bi sumnjičav.

– Znači, Bena nema? – promrmlja.

– Nema – odvрати Adam, gledajući ga u oči.

Wheel se počeo po čelavoj glavi i namršti. Lijevo mu se oko suzilo.

– U redu, da čujem sada što na sve to kaže Dan Pearce – promrmlja on i krene prema vratima. Kad ih je otvorio, opazi da vani stoji još pet-šest ljudi. Ostali su se, razišli, čim je dojahao sa Zackyjem... svjesni njegove zakonske vlasti, tako se nisu bojali njegova revolvera. – Gdje je Pearce?

– Odjahao je čim ste došli, šerife

– odgovori jedan građanin.

Wheel zagunda i, pogledavši Adama, kratko kimne.

Ridan je živahno poskakivao, kao da se zaželio širokih pašnjaka, mi-

risne trave pod kopitima i slobode.

Adam mu je pustio slobodne uzde, radujući se što će uskoro ugledati roditeljski dom i istodobno strepeći zbog toga ponovnog susreta. Sve se u međuvremenu izmijenilo. Majka i otac umrli su još prije osam godina jedno za drugim u razmaku od četiri mjeseci, a više nema ni Berta.

Zamolio je prijatelje da ostanu u gradu, jer je htio biti sam kad nahrupe uspomene.

Naglo je povukao uzde kad je s vrha brežuljka ugledao nisku, dugačku kuću sa širokom verandom. Prozori su bili zatvoreni daskama. Stara suša, staja i koliba za kauboje bile su još na svom mjestu.

Polako je krenuo nizbrdo. Svaki ga je pedalj zemljišta podsjećao na događaje iz djetinjstva; ovdje je naučio jahati i rukovati lasom i revolverom. Vidio je još majčino lice, približljivo uz prozorsko staklo, kako strahuje za njega kad god bi sjeo na nemirnoga konja i obijesno ga potjerao po valovitim zelenim brežuljcima.

Zaustavio se pred kućom i sjahao, nastojeći da bude što tiši, kao da se boji da će naglom kretnjom ili suvišnom bukom rastjerati čaroliju. Poslije šest godina opet je na pragu svoga doma, slobodno diše i pred njim je budućnost. Riješio se more.

— Ne miči se!

Pred stajom je stajao Pearce s revolverom uperenim u njega. Vjerovatno je sakrio svoga konja u staji. Podrugljivo se smješкао.

— Nisi me očekivao ovdje, ha?

Adam nije odgovorio, promatrajući ga netremice. Što može učiniti? Iako Pearce ne zna da on rukuje revolverom mnogo brže i spretnije nego dok je živio ovdje, ipak mu nade nisu prevelike. Udaljenost iznosi oko petnaest metara. To je povoljna okolnost.

— Da, pogodio se — nastavi Pearce — pucao sam u Berta. Znaš li zašto?

— Ne znam. Mislio sam da ste prijatelji.

— I bili smo. Dok nije...

— Nastavi — reče Adam. Vidim da namjeravaš pucati, pa sad možeš pričati do mile volje.

Pearce je grickao usnu.

— Svidala mu se Margaret, s kojom sam se namjeravao vjenčati — progovorio je napokon. — Nije to tajio. Zatim je i ona počela... — Kut usana mu zadržšće od gorčine. — Dočekao sam ga u šumarku i tada sam... Morao sam, razumiješ, mali? Morao sam! Ona mi je bila sve. Morao sam...

Adamova se desnica munjevito trzne prema dršku kolta. Dok je dugačka revolverska cijev izlazila iz korica i dizala se u vodoravan položaj, skočio je metar-dva u stranu i pognuo se.

Pearce je opalio ne oklijevajući, ali se malo zbunio i okinuo suviše brzopleta. Metak je prozujio kraj Adamova boka i zabio se u kućna vrata. Kad je Pearce drugi put povukao okidač, već ga je nešto udarilo u prsa tako snažno kao da se kuća srušila na njega, a ruka mu se trznula u stranu. Plavo je nebo munjevito padalo na nj. A onda se sunce ugasil...

Adam je još drhtao, držeći u spuštеноj ruci revolver, koji se dimio. Bio je još suviše prestrašen i zaprepasten da bi uistinu mogao odahnuti.

U stvarnost ga dozove ptičji cvrkut na obližnjim topolama.

KRAJ

U PRIPREMI

**Brian Garfield:
POSLEDNJI ODMETNIK**

MAGAZIN – NAPETO ŠTIVO KOJE OPUŠTA!

cijena 30 dinara

LJETO '79

MAGAZIN

144 stranice

KRIMI PRIČE

SF PRIČE

LJUBAVNE PRIČE

HITCHCOCK

WESTERN PRIČA

KRATKE PRIČE

STRIPOVI

SVAKOM ČITATELJU NA POKLON PO JEDNA
OD OVIH ZNAČAKA!

POTRAŽITE GA NA SVIM KIOSCIMA!